

Дорога до Христа.

Передне слово.

Богато чують сей зазив: “Прийдіть до мене” — клич милосердного Спасителя, котрий з своєї любови займає ся тими, що відвертають ся від Бога; сї слова проникають в серця многих, котрі благають Христової помочи, і родить ся в них потім бажанє, повернути назад до дому Отця свого. Часто повторяють вони запит Томи: “ Як же-ж нам знати дорогу до него?” Дім Отця відай далеко, а дорога до него трудна і непевна. Де та правдива дорога, що провадить до дому? — {DDX 7.1}

Заголовок сеї книжки вказує на єї призначенє. Ся книжка вказує на Ісуса, як одинокого, що за-спокоює потреби душі і провадить ноги тих, що сумнівають ся і вагають ся, на дорогу мира. Вона провадить того, що шукає правди і чесноти, крок за кроком на дорогу християньского житя і до богацтва благодатий, котре знаходить ся в цілко-витій передачі Богови свого “я” і в непохитній вірі в спасенну ласку і піддержуючу силу прия-теля гріхів. Науки сеї книжочки дали не одній занепокоєній душі розраду і надію і не одного з наслідників Учителя зробили спосібним, ходити з повним довірем і з більшою охотою на прощі і відпусти дорогою свого небесного проводира. Сподіваємо ся, що ся книжка зробить таку саму прислугу богатьом ще, котрі потребуєть тої самої пільги, щоби побачити дорогу, що провадить до неба. {DDX 7.2}

Так лучило ся Яковови, коли він прибитий страхом, що єго гріхи розлучили єго з Богом, по-ложив ся спати і “єму снило ся, що бачить стоячу на земли драбину, що своїм верхнім кінцем сягає до самого неба.” Так об’явила ся єму сполука між небом а землею, а слова потіхи дав подорожному той, що стояв на вершку воздушної драбини. О, коби і тим, що читають се оповіданє про дорогу до житя, дано таку певність, яку одержав Яков, як мав сей сон. {DDX 8.1}

Видавці.

Глава 1—ВСТУП. — Любов Бога до людей.

Як природа, так і об'явлене свідкують разом про Божу любов. Отець наш небесний є жерелом життя, правди і утіхи. Погляньте лише на ті пречудні і дивні діла природи; подумайте тільки, як вони чудово пристосовані не лишень до потреб і щастя людей, але також і для всіх інших живучих створінь! Сяєво сонця і дощ, що прохолоджує і відсвіжує землю, долини і гори, озера і ріки і безмежне море, — вони всі є свідками Божої любови до нас. Се-ж бо є Бог, що заспокоює щоденні потреби всіх своїх створінь. Давид висказує сю думку величними словами: “Очи всіх споглядають на Тебе, а Ти даєш поживу кожному в свій час. Ти отворяєш руку свою і насичуєш все живе тим, чого собі котре бажає.” (Псал. 145, 15. 16.) {DDX 11.1}

Господь сотворив чоловіка святим і щасливим; чудова земля, що єї сотворила рука Сотворителя, не носила на собі ні найменшого сліду упадку і прокляття. Аж переступ Божого закону приніс на сей світ погібіль і смерть. А всеж таки об'являє ся на нїм безмежна любов Бога серед тільки терпінь і смутку, котрі спричинив гріх. Стоїть написано, що Господь прокляв землю через чоловіка. (1. Мойс. 3, 17.) Бодяки і терне, труднощі і випробування заповняють жите чоловіка журбами та неприєм-ностями, а вони були призначені до найліпшого. Вони творили одну частину потрібного вишколення в святім намірі Бога, щоби знов підняти людей з їх пониження і глибокого упадку, котрий спричинив гріх. Хотяй світ сей попав у гріх, то все-ж таки він ще не є місцем нужди і клопоту. В самій природі находимо потіху, розраду і надію. Бо ще цвітуть квітки на бодяках, а на терню пишають ся рожі. “Бог є любов” — стоїть написано на кождім розвиваючїм ся пупянку, на кождїй стебелиночці. Любі пташки, що гомонять своїм мельодийним співом, ніжні квіточки, що в своїм повнім розцвіті наповняють воздух роскішним запахом, високі дерева в своїм буйнім убраню чарівної зелени, — се все свідчить виразно о ревній і запонадливій любови і о батьківській опіці Господа нашого і о его волї, зробити всіх своїх дітий щасливими. Слово Господа об'являє его прикмету Божу. Коли Мой-сей молив ся: “Господи, покажи мені славу Твою.” (2. Мойс. 33, 18.) то відповів ему Господь: “Проведу всю милость мою перед лицем твоїм.” (2. Мойс. 33, 19.) Ось велич і слава его! А коли Господь переходив перед обличем Мойсея, скрикнув той: “Господь! Господь! Бог милосердний і ласкавий, не скорий на гнів і щедрий на милость і правду, що держить ласку для тисячів і прощає несправедливість і гріх!” (2. Мойс. 34, 6. 7.) Йона викликнув словами: “Бо-ж я знав, що Ти — Бог благий, милосердній, довготерпеливий и многомилостивий.” (Йона 4, 2.) {DDX 11.2}

Господь притягнув нас до себе безчисленними доказами своєї любови в небі і на землі. Він старав ся об'явити нам себе ділами природи в небі і на землі, дуже тісною і сердечною злукою, яку серця людей можуть собі лише подумати; але всі вони з'ображають точно его безмежну любов до нас. Мимо всіх сих ясных і виразних доказів, засліпив воріг (діявол) добрі серця людей так дуже, що вони з страхом и трепетом дивлють ся на Господа і представляють собі Его, як жорстокого і невбла-ганного володаря. Сатана довів людей до того, що вони уважають Бога жорстоким і строгим судиею. Він представив їм Сотворителя істотою, котра не-довірчивими очима дивить ся на похоти і на гріхи людей, щоби опісля їх судити. Якраз тому то прийшов Ісус до нас на землю, до людей, щоби здоймити сю темну тїнь із наших очий, котра за-криває безмежну

Божу любов до нас. {DDX 13.1}

Син Божий прийшов з неба, об'явити нам Отця: ..Бога ніхто ніколи не бачив; лише Син єго єдинородний, що в лоні Отця; той нам об'явив.” (Йоан 1, 18.) “Ніхто не знає Сина, тільки Отець; ані Отця ніхто не знає, тільки Син та той, кому хоче Син об'явити.” (Мат. 11, 27.) Коли оден з учеників попросив Ісуса: “Господи, покажи нам Отця!” (Йоан. 14, 8), відповів єму Ісус: “Як довго я з вами, а ти ще не пізнав мене, Филипе? Хто мене бачить, той бачить і Отця; як же се ти кажеш: покажи нам Отця?” (Йоан 14, 9.) {DDX 14.1}

В описі свого призначення на землі говорить Ісус: “Дух Господен на мені, задля котрого пома-зано мене: благовістити (проповідувати добро) післав мене убогим, сціляти розбитих серцем, проповідувати невільникам свободу, сліпим зір, випускати замучених на волю.” Се було єго призначеним ділом. Він ходив і сповняв діла милосердя, уздоровлював тих, що їх Сатана поборов. Були такі села і міста, де в жаднім домі не було чути ні стогону ні зойку хорих, бо він ходив і лічив їх. (Лука 4, 18.) Діла єго свідчили о єго Божескім походженю і призначеню. Любов, милосерде і глибоке співчуте виявляли ся в кождім ділі єго житя. Він взяв на себе людску природу, щоби тим лучше пізнати і задоволити людські потреби. Найбіднійшим і найнезначнійшим людям не було страшно, приступити до него; навіть діти приставали до него радо і любили єго. Вони сиділи коло ніг єго і на колінах в него та радо споглядали на лице Спасителя, що сняло любовю. {DDX 15.1}

Ісус ніколи не відпихав від себе людей словом правди, але говорив до них завсїгди з любовю. В своїх щоденних зносінах з народом був він завсїгди уважним і дбайливим і оказував свою любов до него. Він ніколи не був неввічливим, або неприязним, ніколи не говорив грізним висловом, ніколи не вражав почувань другого серця. Він говорив слова правди, але завсїгди з любовю. Ні-коли не одсуджував людські хиби, лицемірство, невірство і несправедливість, а коли вже осуджував найострійше, то робив се з сльозами в очах і трем-тячим голосом. Він плакав над містом Єрусалимом, котре він так дуже любив, а воно не хотіло єго прийняти, — він, що є дорогою, правдою і житєм. Хоч мешканці Єрусалиму вирекли ся свого Спасителя, то Ісус був все таки до них милосердним і ввічливим. Єго жите було повним самовідреченя і ревної любови до других. В єго очах кожда душа була цінною. Підчас коли він завсїгди зберігав божеску повагу і гідність, то все таки прилягав з найніжнійшим чувством до кож-дого члена Божої родини. У всіх людей бачив він упавші душі, котрих спасене було єго призначенєм. {DDX 15.2}

Отсе прикмети Христа, які виявляли ся в єго житю. Такий то характер Бога. З серця Отця и плвуть струї Божого милосердя, об'являють ся в Христї і розливають ся на людей. Ісус, милосердний і люблячий Спаситель, став Богом, “об'явленим в тілі.” (1. Тим. 3, 16.) {DDX 16.1}

Христос жив, терпів і умер, щоби нас спасти. Він став страждаючим чоловіком, щоби ми могли стати ся учасниками вічного щастя. Бог допустив щоби єго одинокий і улюблений Син, повний ласки і правди, зійшов зі світа неописаної величі на світ зіпсований і затроений гріхами, на світ, що був закритий чорною мракою і проклятем смерти. Бог допустив, щоби Ісус покинув лоно єго любови, щоби він покинув і святих ангелів, що єго прославляли, на те, щоби потерпів ганьбу і наругу, понижене і ненависть, а в кінци навіть і смерть. “Отсе впала на него кара за весь мир, щоби ми мали супокій і уздоровились єго ранами.” (Ісаїя 53, 5.) {DDX 17.1}

На самоті, в Гетсеманській пустині взяв на себе непорочний Син Божий тягар гріха на хресті. Він, що був одно і те саме, що й Бог, відчув в своїй душі страшно розлуку, котрої одинокою причиною був людський гріх против Бога. Ся розпука витиснула з уст его болістний крик: “Боже, Боже мій! Нащо оставив ти мене?” (Мат. 27, 4.) Отсе був тягар гріха, чувство его страшної далекосяглости, розлука душі з Богом, через що пукло серце Сина Божого. {DDX 17.2}

Сю велику жертву не принесено на те, щоби в серцю Отця небесного викликано любов до нас грішних, або щоби збудити Его милосерде до нас, щоби нас ратував і спасав. Ні, ні! “Так Бог полюбив світ, що навіть Сина свого єдинородного дав.” (Йоан. 3, 16.) Отець любить нас не задля жертви відкуплення, але він сам приніс жертву відкуплення, бо нас так дуже любив. Христос став посередником між Богом, а его людьми, і яко такий, розлив свою безмежну любов на світ, що попав у гріхи. “Бо Бог був у Христі і помирих світ з самим собою.” (2. Кор. 5, 19.) Бог терпів разом з своїм Сином. В душевнім страху в Гетсеманії, в боротьбі зі смертю на Голготі потерпіла любов Божа за наше спасене. {DDX 17.3}

Ісус сказав: “Тому любить мене Отець, що я жите своє віддаю, щоби его знову прийняти назад.” (Йоан. 10, 17.) Се значить: “Мій Отець так дуже любить вас, що він і мене тим більше любить, що я дав своє жите за ваше спасене. Віддаючи за вас своє жите, став я вашим заступником і учителем; я взяв на себе ваші провини, переступства і гріхи і тим став я Отцеви моєму ще любійшим і дорозшим. Через мою жертву остане Бог спра-

ведливим, а все таки оправдає того, хто вірить в Ісуса.”

Ніхто, окрім Сина Божого, не довершив нашого спасеня; бо лишень єдинородний Син, що був на лоні Отця, міг нам его об’явити. Тільки він, що знав безмірну і безграничну любов Бога, міг оповістити таку любов світови. Нічого меншезначного, як тільки Христом принесена жертва за упавше людство, як тільки отся безмірно велика жертва змогла виразити любов небесного Отця до потонувшого в гріхах людского роду. {DDX 19.1}

“Бо так дуже полюбив Бог світ, що навіть Сина свого єдинородного дав на жертву.” Він дав его не лише на те, щоби жив між людьми, носив гріхи світа і умер жертвою на хресті; він подарував его упавшому людству. Христос мав з власного переконаня пізнати жаданя і потреби людского роду. Єдинородний Син Божий з’єднав ся з людьми нерозривним союзом. “Тому то він не соромить ся, звати їх братами.” (Євр. 2, 11.) Він став нашою жертвою, нашим речником і заступником, братом нашим, котрий перед престолом Отця носить нашу людску подобу і по всі часи остає ся одним з народом, що его викупив від гріху, він став ся Сином чоловічим. Се все зробив він, щоби спасти людей від загибелі і піднести з пониженя гріху, щоби відбивала ся в них любов Божа, щоби вони могли стати ся учасниками вічної щасливости і святости. Заплата за наше спасене, безконечно велика жертва нашого Отця небесного, що свого Сина дав за нас на хрест, повинна наповнити нас глибокими почуваннями і думками високими, о тім, чим ми маємо бути через Христа. Натхнений апостол Йоан наповнений обожуванем і глибокою пошаною до височини, глибини і ширини любви небесного Отця для погибаючого люду. Він не може найти відповідних слів, щоби висказати велич і щирість так великої любви; він накликає і завзиває світ, щоби звернув свою увагу на сю любов, ось якими словами: “Глядіть, яку любов дав нам Отець, щоби лише ми могли звати ся синами Божими!” (1.

Йоан 3, 1.) Яке велике достоїнство для чоловіка! Через гріх стали люди підданими диявола; але через жертву примирення сини людські можуть стати ся знов синами Божими. Через прийняте людської природи підносить Христос упавшу людскість назад до первісної гідності так, що злукою з ним можуть вони бути справді гідними імени синів Божих. {DDX 19.2}

Подібної любови нігде вже не найдемо. Синами Царя небесного звати ся! О, солодка обітнице! О, слово найглибшого думаня! Най би розбив ся всякий людский союз між людьми, най би пропала вірність між приязними друзями, най би і матері перестали любити діточок своїх, — та ніколи не змінить ся любов Господа до нас! Ся гадка перемагає всі душевні вражіння, а серце підчиняє ся волі Божій. Чим більше думаємо о Божім походженю Ісуса, тим більше побачимо в него милосердя, любови і прощаня осяяного світлом безпартійности і справедливости. Чим більше будемо обдумувати про терпіння Христа на хресті, тим яснійше і виразнійше пізнамо безчисленні докази Божої любови, безконечної і вічної, і будемо в силі зрозуміти сердечне співчуте, котре переважає навіть тужну любов матери до пропавшого свого дитятка. — {DDX 21.1}

Глава 2—Грішник потребує Спасителя.

Чоловік одержав при своїм сотворенню благородні тілесні і душевні прикмети і дари. Він був совершенною істотою і жив в згоді з Богом. Думки его були чисті а ціль его сьвята. Але непослух справив его душевні і тілесні сили і его прикмети на иньші дороги, і на місци справедливої любови стануло самолюбство. Через переступи і гріхи став чоловік таким ослабленим, що ему стало неможливим, власною силою опирати ся гріхови. Він зробив ся невільником Сатани і був би раз на завсїгди остав ся таким самим, як би Бог з своєї любови не післав ему був заступника, посередника. Іскуситель задумав знївечити Божий плян при сотвореню чоловіка і тим нанести світови горе і загибіль. Так, він не завагав ся навіть означити Боже сотворене чоловіка за причину всего лиха. {DDX 22.1}

В своїм безгрішнім стані стояв чоловік в як найтіснійшій і найщасливішій сполуці з тим, “в котрім скриті всі скарби мудрости і пізнаня.” (Колосс. 2, 3.) Коли-ж прародичі впали в гріх, не міг чоловік дальше тішитись святостию і таїв ся перед присутностию Бога. Таке саме є ще й тепер з невідродженим і необновленим серцем. Воно не жиє в згоді з Богом, ані в душевній сполуці з ним, бо не сподобує собі їх і не тішить ся ними. Грішник не може тішити ся присутностию Бога і боїть ся стичности і спільного пожитя з сьвятим еством. Хоч би він мав навіть доступ до раю, то ніколи не був би він для него місцем щасливої радости. Безкористна любов, що там панує і стоїть в тісній звязи з безграничною любовою Бога, не могла би в его серці найти відгомону. Его думки, его інтереси були би цілком инакші, ніж ті, що порушують серця тамошних безгрішних жителїв. Він був би непотрібним і зайвим між ними, був би фальшивим тоном в мелодії і гармонії неба. Небо стало би для него місцем терпіня і муки; він уживав би всіх своїх сил і способів, щоби лише сховати ся від вічного сьйва і осередка всіх радощїв і любови. Не є се самовільною і нерозважною ухвалою Бога, яка ви-ключає безбожників з неба; вони самі з власної провини виключили себе від сеї блаженної спільности. Велич Бога була би для них пожираючим вогнем. Вони бажали би собі радше смерти і погуби, щоби лише скрити ся перед лицем того, що за їх спасене умер на хресті. {DDX 22.2}

Неможливо нам з власної сили втічи перед пропастию гріху, в яку ми вже раз упали. Бажаня нашого серця лихі, а ми не можемо їх змінити, “бо хто з нечистого може родити ся чистим? Ніхто!” (Йов. 14, 4.) “Тому, що думанє тілесне є ворогованєм проти Бога, бо не корить ся Божому закону; тай не може коритись.” (Римл. 8, 7.) Вихованє і просьвіта, всі змаганя і поступи людий мають свій власний круг до діяльности, але в сїм випадку вони є безсильними. Вони можуть викликати зверхну перемену приличности, чемности і моралї, але серця змінити не можуть; вони не можуть очи-стити тайні спонуки в житю чоловіка. Насамперед мусить ділати в серцю якась иньша сила, насамперед мусить прийти нове жите з го-ри, заким ще чоловік наверне ся від гріху до святости. Ся сила то Христос. Лишень одна ласка его зможе оживити завмерлі душевні сили і привести їх до Бога, до скінченої святости. Сіаситель сам каже: “Хто не народить ся звиш, той не побачить царства Божого.” (Йоан. 3, 3.) Чоловік мусить прийняти нове серце, нове бажанє, нові заміри і думки до цілковитої переміни житя. Коли хто думає, що нам треба тільки розвивати те добро, яке вже є в людині з природи дане, той грубо помиляє ся.

“Природний чоловік не приймає того, що від Духа Божого; воно для него дурниця, бо він не може его зрозуміти, тому, що воно духовно розбираєть ся.” (1. Кор. 2, 14.) “Не дивуй

ся, що я говорив тобі: ви мусите народити ся звиш.” (Йоан. 3, 7.) Про Христа стоїть написано: “У нїм жите було і жите було світлом для людей.” (Йоан. 1, 4.) “І нема нї в кїм другім спасеня; бо й нема жадного иньшого іменя під небом, даного людям, щоби ми ним спасались.” (Дїянїя ап. 4, 12.) {DDX 23.1}

Не досить того, що ми бачимо батьківську опіку, любов і милосерде Боже; не досить бачити і пізнавати мудрість і справедливість его закону; не вистарчає ще, знати, що він оснований на вічній підвалині любови. Апостол Павло зрозумів се все, коли писав: “Коли-ж я роблю те, чого не хочу, то тим хвалю закон, що він добрий.” “Закон є святим, справедливим і добрим.” (Римл. 7, 16. 12.) Але сумно і в роспуці свого серця додає він: “Але тілесно запроданий я гріхови.” (Римл. 7, 14.) Він хотів чистоти і справедливості, якої власними силами не міг осягнути, і тому говорить: “Окаянний я чоловік! хто спасе мене від тіла сеї смерти?” (Римл. 7, 24.) Се той самий болістний крик, який видавали з себе багато боязливих душ по всіх краях і по всі часи. На се все находить ся лишень одна одніська відповідь: “Ось, агнець Божий, що носить на собі гріхи світа.” (Йоан. 1, 29.) {DDX 25.1}

Маємо багато всяких притч і порівнань, яки-ми Дух Божий сю правду роз’яснює і поясняє тим, котрі лише бажають сего, бути увільненими від провин і тягару гріхів. Коли Яков обманив свого ората Ісава і втік з батьківського дому, то так почував свою провину, що давило его до землі. Опущений і прогнаний, відлучений від усього того, що в житю було ему дорогим і любим, мав він одну думку, котра ему дуже долягала і гнітила его, що гріх розлучив его із Богом, а небо опустило его. В смутку поклав ся він спати на голу землю; навколо него лише одні горби, а понад ним розкішне зоряшлїве небо. І коли він заснув, то приснив ся ему дивний та чудний сон. На землі, де він відпочивав, стояла десь драбина і сягала своїм горішнім кінцем аж до самого неба, до небесної брами. А по тій драбині сходили то в гору то в низ Божі ангели. З отвореного неба почув він голоси радости і надії, божу вістку до себе. В той спосіб об’явлено Яковови Спасителя, котрий може заспокоїти бажаня і потребу его душі. З утіхою і вдячністю дивив ся Яков на об’явлену дорогу, якою він як і грішник прийти може знову до спільности з Богом. Таємнича драбина, що він снів, представляє Ісуса, самотнього посередника між Богом а людьми. {DDX 26.1}

На те саме порівнанє вказує Ісус в своїй роз-мові з Натанаїлом: “Істино, істино говорю вам: від нинї бачити мете небо відкрите і ангелів Бо-жих, що сходять у гору і в низ на Сина чоло-вічого.” (Йоан. 1, 51.) Через гріх відчужив ся чоловік від Бога, земля відділена від неба. Не було жадної кладки над пропастию, що лежала помежи ними. Але через Христа відновлено знову злуку поміж землею а небом. Заслуга его стала містком над пропастию, яку спричинив гріх, так, що ангели Божі можуть знову сходити ся з людьми і навязувати з ними спільні зносини. Христос сполучив упавше і грішне людство в его немочі і безпомічности з жерелом безконечної всемогучости Бога. {DDX 27.1}

Даремно мріє людство о своїм поступі, даремні всі заходи около ублагороднюваня людий, коли не звертає ся уваги на самотнє жерело всеї надії і помочи для упавшого люду. “Всякий добрий дар і всякий совершенний дар приходить з гори, від отця світла.” (Яков 1, 17.) Без Бога нема жадного совершенного характеру, а самотна дорога до Бога — Христос. “Я є дорога і правда і жите; ніхто не приходить до Отця, як тільки через мене.” (Йоан 14, 6.) {DDX 27.2}

Любов, якою любить Бог дітий своїх на землі, сильнійша від смерти. Жертвою свого

Сина, сим одним даром, подарував він нам ціле небо. Житє і смерть Спасителя, єго посередництво межи нами і Богом, служба ангелів, заступництво єго Духа, — і все, чим Бог у нас ділає і творить — служить для спасеня упавшого роду людского. {DDX 28.1}

Погляньмо лишень віруючи на сю чудотворну жертву принесену для нас і за нас! Признаймо терпеливість і муку, якою хоче небо спасти про-паще людство і привести знов на лоно Отця! Чи-ж обіцяна нагорода, радість в небі, товариство анге-лів, сполука і любов Бога і Сина, ублагородненє і розширенє наших умових сил по всі часи — не могли би нас спонукати до того, щоби ми, тому, що сильнійших спонук і красших средств не можна вже найти навіть, — щоби ми посвятили Сотво-рителеви і Спасителеви наші серця цілком? {DDX 28.2}

З другої сторони, чи не можуть нас остерегти від служби Сатані: грозячий осуд Божий над гріхом, неминуча відплата за гріхи, погіршенє нашого характеру, страшний суд і погуба, виявлені словом Божим ? {DDX 29.1}

Чому не хочемо признати терпеливости і ще-дрости Бога? Любим єго такою самою любовою, як він нас любив! Будьмо учасниками тих ласкавих средств милосердія, якими він нас обдарував, щоби ми знову стали єго образом і подобієм і привернули ся до вічної згоди і злуки з Отцем і єго Сином. {DDX 29.2}

Глава 3—Покаянє.

Чи-ж можливо воно, щоби грішник був супроти Бога праведним? Лише через Христа можемо ми вернути ся до правдивої і сьвятої згоди з Богом. Але як нам дійти тепер до Христа? Богато таких, що знають свої гріхи, кличуть, як тодішна товна підчас зелених свят, ще й сьогодні: “Що нам робити?” Тоді перший раз промовив до них апостол Петро: “Покайте ся, відпокутуйте гріхи свої, очистіть ся від них.” (Діян. апост. 2, 38.) {DDX 30.1}

В правдивім покаянню містить ся і смуток та жаль, що ми согрішили і бажанє: оминати гріх. Ми не збудемо ся гріхів аж доти, доки не пізнамо, що ми согрішили. Правда переміна в нашім житю настане аж тоді, коли ми цілим своїм серцем відвернемо ся і відцураємо ся гріхів. {DDX 30.2}

Є богато таких, що не розуміють, яке значінє має правдиве покаянє і правдива покута. Богато жалують, що согрішили, ба навіть навертають ся поверховно тому, що боять ся наслідків своїх гріхів. Та се не є покутою ні покаянєм в значіню слова Божого. Такі оплакують горе, яке наніс їм гріх, а не самий гріх. Так плакав і лементував Ісав, що утратив на віки право первородства. Валаам пізнав свою вину і признав ся до неї, коли ангель став з голим мечем єму на дорозі; він бояв ся за своє жите. Але правдивого покаянє, правдивого обридженя до гріху не бачимо й сліду. Юда Іскаріот, коли зрадив свого Господа і Учителя, викрикнув: “Согрішив я, що зрадив кров невинну.” (Мат. 27, 4.) {DDX 31.1}

Зізнанє гріху вимушено з єго душі, свідомої своєї провини і страшної кари, з огляду на суд. Наслідки єго гріху наповняли єго страхом і жахом, але не бачимо тут зовсім того глибокого смутку, жалю розбитого серця над тим, що зрадив невинного Сина Божого, що він відрік ся Святого в Ізраїлю. Фараон зізнав, що правда, свою вину, коли стогнав під різкою Бога, але лише на то, щоби уникнути дальшої кари. Але коли нужда перестала, повернув він до свого давного глуму над Богом назад. Всі сї люди справді жалували ся над наслідками своїх гріхів, але не над самими гріхами. {DDX 31.2}

Але коли серце піддасть ся впливови і діланю Божого Духа, тоді пробуджує ся совість, тоді почуває грішник глибину і святість Божих законів, основи єго царства в небі і на землі. “Світло, що освічує всіх людей, що приходять на світ” (Йоан 1, 9.) освічує скриті і заховані закутки єго серця і заховані річи темряви виходять на яву. В єго душу і серце приходить пересвідченє і вони ним наповняють ся. В грішника будить ся переконанє і пізнанє справедливости Бога, а єго серце огортає страх, як подумає, що стане колись винуватим і огидним пе-ред лицем Господа. Він бачить також любов Божу, пізнає єго чудову святість, тішить ся чистим серцем і відчуває сердечне бажанє, привернути ся до щасливої сполуки з небом і очистити ся. Молитва Давида по єго упадку показує виразно єго смуток ізза гріха. Каянє єго було глибоким і щирим. Ми нічого не чуємо о тім, аби він прикрашував, або затаював свої провини; в єго молитві не виявляє ся бажанє, утечи перед грозячим судом. Давид бачив мерзоту своїх проступків; пізнав, що душа єго оплямлена; він почув гидоту до свого гріха. Він молив ся не лише о відпущенє гріхів, але також о “чисте серце.” Він був жадний правдивої свя-тости і хотів увійти назад в цілковитий мир і сполуку з Богом. Тому то й мова єго душі була така: {DDX 32.1}

“Блажен, кому простить ся беззаконє, кому гріх буде покритий ! {DDX 33.1}

Щаслив чоловік, котрому не полічить Господь несправедливість его, {DDX 33.2}

В кого нема зради в серці!" {DDX 33.3}

"Боже, по милості твоїй, по великому милосердю твоїм прости переступи мої; {DDX 33.4}

Обмий мене зовсім від несправедливости моєї і очисти мене від гріха мого! {DDX 33.5}

Знаю бо переступи мої і гріх мій все передомною {DDX 33.6}

Очисти мене від гріха ісопом і буду чистий; обмий мене і буду білійший від снігу {DDX 33.7}

Сотвори мені, Боже, чисте серце

І дай же мені нового, певного духа.

Не відкинь мене від лиця твого

І духа твого святого не відбери від мене

Ізбави мене від кривавої вини, Боже, Боже, Спасителю мій'.

І язик мій радо величати ме твою справедливість. " {DDX 33.8}

(Псал. 32, 1. 2 ; 51, 3-16.)

Такого покаяння ми не можемо досягнути власними силами, хіба лише через Христа, котрий возніс ся, і обдарив людей благодатями. {DDX 34.1}

Тут саме багато помиляють ся і тому якраз не можуть досягнути тої пільги, яку бажає нам дати Христос. Вони гадають, що не можуть прийти скорше до Христа, аж доки не покають ся і що-покаянне приготує дорогу до цілковитого від-пущення гріхів. Що правда, покаянне мусить надійти скорше, як відпущення гріхів; лише боязливе і роз-бите серце відчуває потребу Спасителя. Чи мусить грішник чекати, нім відпокутує щоби зміг прийти до Христа? Чи покута має бути завадою між грішником і Спасителем? {DDX 34.2}

Біблія на жаднім місці не вчить, що грішник мусить насамперед спокутувати свої гріхи, нім піде за голосом Христа: "Прийдіть до мене, всі знеможені та обтяжені, то я упокою вас." (Мат. 11, 28.) Отсе цілюща, животворна сила, що походить від Христа і провадить до правдивого покаяння. Петро об'яснив Ізраїльтянам сю справу словами: "Сего князя і Спаса підняв правицею своєю, дати покаянне Ізраїлеви і оставлене гріхів." (Діян. апост. 5, 31.) Без духа Христового, що про-буджує совість, не можемо каяти ся так само, як не можемо без Христа одержати відпущення гріхів. {DDX 34.3}

Христос є жерелом всіх добрих спонук і при-чин. Він оден може посадити в наших серцях не-нависть до гріхів. Кожда жадоба правди і чистоти, кожде переконане о нашій грішности є ясними доказами ділання Святого Духа в наших серцях. {DDX 35.1}

Ісус висказав це словами: "А коли я буду піднятий від землі, то всіх притягну до себе." (Йоан. 12, 32.) Христос мусить об'являти ся грішникам, як Спаситель, що за гріхи світа пішов на смерть. Коли ми придивимо ся Синові Божому, росп'ятому на хресті на Голготі, тогді починає роз'яснюватись нам тайна спасення, а доброта Божа провадить нас до покаяння. Своїми муками і смертю, яку потерпів на хресті за нас грішних, показав нам Христос недосяжну любов, а коли грішник застановить ся над сею любовою, тоді помякне его камінне серце, душа розворушує ся, а в ній будить ся покаяне. {DDX 35.2}

Правда, що деколи люди встидають ся своїх гріховних доріг, що вони залишають деякі свої лихі привички, нім ще вони прийдуть до свідомости, що то Христос з своєї любови притягає їх до себе. Але коли люди зроблять перший крок до поправи, коли в них зворушить ся бажане, жити праведно і чесно, то се тільки Христова сила наклоняє їх до

того. Єго сила робить на них якийсь їм незро-зумілий вплив, сумліне їх оживає, а і зверхне жите стає чимраз все ліпшим. Коли Христос зверне їх увагу на себе і на свій хрест, коли вони пізнають, що то їх гріхи єго на хрест прибили, тоді починають вони ступати за остерігаючим голосом свого сумління. Їх зіпсоване і грішне жите і отупіне їх серця стануть їм перед очима. Хри-стова справедливість стане їм більше зрозумілою і вони скрикнуть: “Що се таке гріх, що він вимагає тільки жертви великої, аби спасти ся від него? Чи-ж конечно було треба аж так великої любови, усіх сих мук і сего пониження, щоби ми не пропали, а одержали вічне жите?” {DDX 35.3}

Грішник може сій любві оперти ся, може противити ся тому, щоби стати ближше до Христа, а коли від сего не відмовить ся, коли він не відкаже ся близкого побуту коло Спасителя, то Ісус підойме єго до себе. Як лише грішник пізнасть ухвалу і плян Бога, як пізнасть Божий замір спасеня, тоді він в правдивім покаянню за гріхи свої прийде у стіп хреста і буде молити ся о відпущене тих гріхів, які улюбленому Синови Божому нанесли тільки мук і терпінь. Та сама сила Бога, що ділає в природі, ділає також і на серця людей. Вона збуджує в них невимовне бажанє за чимсь таким, чого вони ще не мають. Річи сего світа не можуть задовольнити сего бажаня. Божий Дух, що в них ділає, приказує їм стреміти до тих благ і скарбів, котрі можуть дати душі мир і задоволенє, а також старати ся, стати учасниками святої радости, через ласку Христа. Наш Спаситель ділає все, видимо чи невидимо, на людські душі, щоби відвернути їх від незадовольних втіх гріха, а привести до безконечних благодатий, які можна найти таки в нім самім. До всіх сих душ, які даремно бажують черпати з діравої керниці сего світа, лунає ще й сьогодні сей клич: “А хто хоче пити, най прийде; хто хоче, най черпає воду з жерела вічного житя дармо.” (Откр. 22, 17.) {DDX 36.1}

Ви, що з цілого серця бажаете ліпших скарбів, як ті, що може вам дати сей світ, пізнаете в сїм бажаню приваблюючий, приманюючий голос Бога! Моліть ся до него о правдиву покуту, щоби він об’явив вам Христа в безмежній любві і досконалій чистоті! Жите Спасителя а чудовим приміром головних заповідий Божого закону: Люби Бога над усе, а ближного твого, як самого себе. В щирости і в несамолюбній любві перейшло єго жите. Коли подивимо ся на него, коли божескі лучі впадуть на нас, аж тоді пізнамо ми гріховність наших сердець. {DDX 37.1}

Як колись Никодим, так може й ми нераз об-манювали себе, що ми вели моральний, чесний, безгрішний і бездоганний та непорочний спосіб житя і через те не потребували корити ся Богови, як простий грішник. Коли Христос освітить нас своїм сяйвом, тоді ми пізнамо нечистоту своїх сердець, самолюбство наших діл і замірів, ворогуванє проти Бога, яке оплямало благословенні діла нашого житя. Тоді прийдемо до переконання, що наша справедливість є справді як “нехарна одежа.” (Іс. 64, 6.) і що тільки Христова кров зможе очистити нас від плям гріха і обновити серця наші по своїм образі. {DDX 38.1}

Промінь краси і величі Божої, відблиск чи-стоти Христової, котрий прошибає нашу душу, робить кожду нечисту пляму на нас виразнійшою і показує нам наші блуди і промахи, наші слабі сторони, наші нечисті бажаня і похоти, віроломство і нещирість нашого серця і брехливість наших уст. Невірність грішника, який не хоче знати законів Божих, виступає на світло. Дух Божий ломить єго гордість і принижує єго. Грішник настрашить ся сам себе, як уздрить чистий, непопямлений характер Христа. {DDX 38.2}

Коли пророк Даниїл оглядав велич Божу, яка окружала післаного до него небесного

посла, вра-зило его почуте власної немочі і несовершенности. Він описує вражінє сеї чудової сцени ось такими словами: “І я зостав ся сам та дивив ся на се велике видиво, але в мене не стало сили і лице моє змінилось дуже; вся відвага мене опустила.” (Дан. 10, 8.) Серце, зворушене в такий спосіб, вчить ся ненавидіти самолюбство і починає за помочію Христової справедливости стреміти до чистоти серця, яка стоїть у добрій згоді з Божими законами і з любовію Христа. {DDX 39.1}

Апостол Павло пише, що він “по законній праведности є безгрішний”, (Фил. 3, 6.) оскільки входять в рахубу зверхні діла; але наколи він пізнав свій душевний характер і его внутрішнє значінє, зрозумів, що він грішний. Судячи після букв закону, як то люди звичайно після зверхного житя судять, сей апостол не допускав ся до гріху, але коли він роздивив ся в глибині і далекосяглости святої заповіді і так себе пізнав, як се Бог его знав, тут він покоровив ся і признав свою вину словами: “Я-ж колись жив без закону; а як прийшла заповідь, тоді гріх ожив, а я вмер.” (Римл. 7, 9. 10.) Як він добре пізнав значінє закону, тоді представив ся ему гріх в своїй правдивій страшенности і гордість его зникла. {DDX 39.2}

Бог не дивить ся на всі гріхи однаково; він робить ріжницю між ними що до величини і ваги, так само, як і люди; хоч би в очах людей ся або та лиха сторона чи там гріх була й як незначною, то в очах Бога жаден прогріх не є мало важним. Людский осуд є несовершенний, недосконалий і односторонний; але Бог бачить і осуджує всі справи після правдивої їх прикмети. Пянюгу ми ненавидимо і кажемо ему, що его гріх не допустить его до раю; але як часто гордість, самолюбство, захланність і скупість остають ся без нагани? А се власне ті гріхи, котрі на Божій вазі важуть найбільше, бо вони стоять в найбільшій суперечности з его милосердною прикметою, з его безін-тересовною любовію, яка панує в непропашій все-ленні. Хто попав у тяжкі гріхи, відчуває сам свою ганьбу і біду, чує, що потребує Христової ласки; противно гордість і зухвальство не відчувають жадної недостачі і замикають своє серце перед безконечними благодатями і дарами, які може нам дати лише оден Христос. {DDX 40.1}

Бідний митар, що молив ся: “Боже, будь милосердний до мене, грішника” (Лук. 18, 13.) уважав себе за дуже безбожного, а другі пред-ставляли собі его в такім самім світлі, але він пізнав свою нужденність і прийшов з великою силою своїх провин, із ганьбою перед Бога і просив помилуваня. Его серце стояло отвором, так що Дух Божий міг почати в нїм свою спасенну роботу і увільнити его з неволі гріха. Гордий і зухвалий фарисей противно розголосив в своїй молитві, що его серце замкнене перед виливом Духа святого. Через своє віддалене від Бога не мав він жадного почутя власного оплямленя в противности до совершенности Божої святости. Він нічого не потребував, тому й не одержав нічого. {DDX 41.1}

Коли-ж ми вже пізнали свою гріховність, то не тратьмо жадної хвилинки часу, а стараймо ся зараз стати ліпшими! Кілько то думають, що вони не досить добрі, щоби прийти до Христа! Хиба-ж ти віриш, що можеш з власної сили стати ліпшим? “Хиба Мурин зможе перемінити шкіру свою, або леопард пятна свої? Так само не можете й ви добро робити, наколи вже звикли до лихого.” (Єр. 13. 23.) Одинокий наш поратунок в Бога. Ми не повинні ждати на сильнійшу віру, на ліпшу нагоду, або на праведнійші прикмети; самі собою не осягнемо нічого. Мусимо прийти перед Христа такими, як ми є. {DDX 42.1}

Але ті, котрі думають, що Бог в своїй любві і ласці зробить також тих, що супротивляють ся его милосердю, щасливими, блудять в великій обмані. Лише в сьвітлі хреста зможемо

пізнати гріховність наших переступів. Люди, котрі обстають при тім, що любов і ласкавість Бога занадто великі, як що би він міг їх проклясти, най дивлють ся на Голготу. Не було вже иньшої дороги для людского спасеня; аж страшною жертвою на хресті спасло ся людство. Грішні люди не могли позбути ся грі-ховної власти і повернутись до спільного житя із святими; їм було не можливо бути учасниками духовного житя. Тому взяв на себе Христос про-вини грішників і потерпів за них. Любов, терпіння і смерть Сина Божого показують, який страшно великий наш гріх; се все вияснює, що ми аж тоді зможемо вирвати ся з власти гріха і бути певними своєї надії на щасливе жите, коли душа наша віддасть ся під опіку Христа. {DDX 42.2}

Люди, котрі не кають ся, звиняють ся часто тим, що вказують на тих визнавців імени Христо-вого, що кажуть: "Я такий саме за добрий, як і вони. Вони не більше самовідречні, ані не більше обачні і чуйні, не більше острожні, як се я є. Вони люблять роскоші і втіхи світські так само, як і я." Вони оправдовують таким способом свої власні гріхи блудами иньших. Але для нас не є се жадним оправданем; бо Бог дав нам непомильний чоловічий примір. Святий і непорочний Син Божий стоїть нам за примір, а ті, що жалують ся на чужі гріхи, котрі називають ся все таки хри-стіянами, повинні другим давати красші приміри своїм власним житем. Коли вони мають таку ви-соку свідомість того, як має виглядати правдивий християнин, то чи-ж тим самим не стає їх гріх більшим? Вони знають, що праведно, а все таки не хочуть так робити. {DDX 43.1} Дивіть ся, щоби ви не вагували ся довго! Не відкладайте відверненє від своїх гріхів на піз-нійше, не відложуйте на дальше, шукати за прав-дивою чистотою серця через Ісуса. Відсуваючи се, попадете в облуду, в якій замотані вже тисячі; ся обмана спричинила їм довічну шкоду, утрату. Не буду багато тратити слів над короткостію і непевністю житя; але в тім, що ми довго вагаємо ся послухати голосу Святого Духа, ба навіть во-ліємо скорше провадити грішне жите, лежить страшна небезпека, небезпека, яку ми на жаль так мало розуміємо. І найменший гріх можемо ми по-повнити лиш в небезпеці утраченя вічного житя і щастя. Чого ми не поборемо, те поборить н а с і справить для нас погубу. {DDX 43.2}

Адам і Єва старали ся заглушити голос своєї совісти думкою, що така маловажна річ, як їсти заказані яблука, не може спричинити жадних ли-хих наслідків. Але се маловажне діло було пере-ступом незмінного і святого закону Божого; воно розлучило чоловіка з Богом і отворило ворота смерти та принесло неказане горе світови. Від тисячів літ підносять ся з землі до неба безна-станні голоси скарги і болю; всі сотворіня стогнуть в горю і нарікають на непослух перших людей. Небо само мусіло відчути наслідки сеї непокірливости і ворохобні проти Бога. Голгота стоїть як памятний камінь чудодійної жертви, яку треба було принести, щоби виратувати то, що пропало через переступленє Божого закону. Не дивім ся на гріх ніколи, як на маловажну, незначну річ. {DDX 44.1} Наслідки всякого переступства заповідий, як також занедбаня, або опрокиненя ласки Христової спадають на нас. Сі гріхи роблють наші серця твердими і закаменілими, псуують наші змисли, затемняють розум і роблять нас неспосібними слухати любих, прибавливих і остерігаючих слів Святого Духа. {DDX 44.2}

Багато хочуть заспокоїти свою розбуджену совість тою думкою, що свою лиху дорогу можуть змінити в кожній хвили, що вони можуть з ласкавими запросинами робити жарти, і все їх буде остерігати ся. Вони зневажили ласкавого Духа і станули по стороні Сатани і думають, що буде досить часу змінити своє жите в послідній хвили. Ледво, чи

можна се зробити. Досвід, виховане цілого життя зробили їх характер таким, що лише дехто з них хоче бути подібним Христови. {DDX 45.1}

Злобна вдача і грішні бажання, які ми довгий час в собі плекали, є в силі зробити нас байдуж-ними до сили євангелія. Кожде заспокоєне грішних бажань побільшає відразу душі до Бога. Чоловік, що виявляє завзяте недовіре і знеохоту до Божих правд, збирає лишень то, що посіяв. В цілій біблійі не находимо більше рішучої остороги перед жартами і іграми з гріхом, як отся: “І в путях гріха свого сидів він.” (Приповіст. 5, 22.) {DDX 45.2} Христос завсїгди готов ратувати нас і спа-сати від гріхів, але він нас не силує. Що-ж може він для нас зробити більше, коли через безпере-станне грішенє наша воля піддала ся зовсїм гріхови? Наколи ми не маємо бажання увільнити ся від гріхів і приймати ласку Божу, то що-ж зро-бить для нас Христос? Ми самі тому завинили, що попали в загибіль, бо ми відтручували вперто Божу любов від себе. “Ось тепер пора чудова, ось тепер той день спасеня.” (2. Кор. 6, 2.) “Сегодня, коли почуєте голос его, не закамінюйте сердець ваших!” (Євр. 3, 7. 8.) {DDX 45.3}

“Чоловік бачить, що перед очима, а Бог ди-вить ся на серце ” (1. Сам. 16, 7.), на людске серце, в яким втіха і горе не далеко від себе, блуднице, химерне серце, місце нечистоти всякої і лукавства. Він знає бажання серця, знає его наміри і постанови. До него йдїть з своїми оплямленими серцями! отворіть і розкрийте їх, як псальмист, всевидючому оку і скажіть: “Розглянь мене, Боже, і пізнай серце моє! Випробуй мене і пізнай думки мої! І подивись, чи я йду злою дорогою і веди мене дорогою вічною.” (Псал. 139, 23. 24.) {DDX 46.1}

Багато людей приймають релігію розуму, або лишень форму якоїсь побожності помимо того, що серця їх не очищені. Нашою молитвою най будуть сі слова: “Сотвори мені, Боже, чисте серце, і віднови в мені духа сильного!” (Псал. 51, 10.) Будьте отвертими і щирими супроти свого власного серця! Будьте поважними і постійними, наче би від того залежало ваше земске жите. Є се справа, яка має бути рішена між Богом а вашою душею на віки. Лишень зрадлива надія спричиняє смерть вічну. {DDX 46.2}

Шукайте і розсліджуйте з молитвою у Святім Письмі. Воно ставить нашим очам в законї Божім і Христовім житю чудові основні правила, без ко-трих “ніхто не побачить Бога.” (Євр. 12, 14.) Воно переконає вас о ваших гріхах; об’явить також до-рогу до спасеня. Слухайте его, голос Божий гово-рить через него до вас. {DDX 46.3}

Не попадайте в роспуку на вид величини вашої провини, на вид вашого власного грішного успособленя. Христос прийшов на сей світ, щоби спасти грішників. Ми не миримо ся з Богом, але — о пересадна любове! — Бог у Христї “помирив світ з собою.” (2. Кор. 5, 19.) Він старає ся з щирою любовою о серця своїх блудних дітий. Земскі родичі не можуть так терпіти хиб своїх дітий, як Бог тих, котрих хоче спасти. Ніхто не міг би сердечнійше і щирійше просити за переступника і грішника, як се він зробив. Всї его обітницї і остороги, то зітхання невисказаної любови. {DDX 47.1}

Коли вам Сатана шепче, що ви великі гріш-ники, тоді дивіть ся на свого Спасителя і говоріть о его заслугах; в его світлі найдете поміч. Роз-пізнайте свої гріхи, але скажіть лихому: “Є се певно правдивим і дорогоцінним словом, що Ісус Христос прийшов у мир, грішників спасти. ” (1. Тим. 1, 15.); і що ви, сим словом, невимовною любовою хочете спасти ся. Ісус запитав Симона о справі, яка відносила до двох дов-жників. Оден був винен свому панови малу суму, другий велику; але пан подарував обом. Христос запитав Симона: котрий з обох довжників буде панови більше вдячним? На то відповів Симон:

“Я думаю, що той, котрому він дарував більше.” (Лук. 7, 43.) Всі ми тяжко грішили, але Христос умер, щоби ми досягнули відпущенє. Заслуги его жертви вистарчають, щоби нас помирити з Отцем. Тим, що він найбільше дарував, ті будуть его любити найбільше і будуть коло престола его стояти найблизше і будуть прославляти і величати его задля безконечної его любови і жертви. Коли зрозуміємо Божу любов, тоді пізнамо також величину і далекосяглість гріха. Коли ми маємо бодай якесь понятє о значіню і вартости жертви, котру приніс за нас Христос, тоді наші серця будуть танути із вдячної любови, а також в правдивім поканню і правдивій покуті. {DDX 47.2}

Глава 4—Зізнанє гріхів.

“Хто прикриває свої гріхи, то єму не вдасть ся, а хто явно признасть ся до них і покине їх, той ласки доступить.” (Прип. 28, 13.) Услівя, під якими можемо одержати від Бога прощення, є поєдинчі, справедливі і розумні. Бог не жадає від нас нічого неслушного і неможливого, щоби й нам відпущено гріхи. Ми не потребуємо ходити далеко на прощі, не потребуємо карати себе до болючого всякими покутами, щоби віддати свої душі Творцеві неба і землі, або щоби тим відпокутувати свої гріхи. Кожному, хто признасть, що согрішив, подасть ся ласка. {DDX 49.1}

Апостол пише: “Сповідайте оден другому гріхи свої і моліть ся оден за другого, щоби ви виздоровіли.” (Яков 5, 16.) Сповідайте гріхи свої Богови, бо лише він оден може їх прощати; а ваші блуди оден другому. Коли ти вдарив приятеля свого або сусіда, коли ти зневажив, обидив єго, тоді мусиш єму признати ся, що поступок твій був несправедливий, а єго святим обов’язком, єго повинністю є, простити тобі. Тоді мусиш просити і в Бога опрощеня, бо брат, якого ти зневажив, є власно-стию Бога, а ти, коли согрішив проти брата свого, согрішив єсь і проти Бога, який є єго Сотворителем і Спасителем. Ся справа приходить перед одинокого справедливого Посередника, перед нашого великого первосвященника, що дізнав усякої спокуси, побідно як і ми, тільки без гріха. (Евр. 4, 15.) Він має милосерде до наших слабостей і може нас вигоїти від усіх несправедливостей. {DDX 49.2}

Ті, що покорили ся пред Богом без пізнаня і без зізнаня своїх провин, не сповпили ще першого услівя до принятя. Коли ми ще не знаємо нічого про правдиве покаянє, яким ніхто ще не кавав ся, коли ми ще не зізнали в правдивій покорі із сокрушенням серцем наших гріхів і не відвернули ся від них з відразою, тоді ми ще не зовсім поважно і щиро просили відпущеня гріхів. Коли ми ще ніколи не шукали примиреня з Богом поважно. А коли ми ще ні разу не шукали поважно примиреня з Богом, то ми ще єго й не найшли. Одинока причина, що ми ще не одержали жадного опрощеня наших гріхів, лежить в тому, що ми не хотіли покорити наші серця і не піддали ся условинам правди Божої. Святе Письмо учить нас досить о сїм. Зізнанє гріхів мусить бути неприму-шеним, отвертим і щирим, най би вони були при-людними і явними, чи там тайними або приватними; але ніколи в легкодушний і безжурний спо-сіб. Нікого не вільно силувати до зізнаваня гріхів, хто ще не має правдивого пізнаня (зрозуміня) своєї вини і якому страшний розмір і прикмета гріху не зовсім відомі. Лиш тоді, коли зізнанє є впливом глибини нашого серця, одержимо дорогу до ласкавого престола Божого. Псальмист говорить: “Господь близко до тих, що зранені серцем і духом розбиті; він спасе їх.-, (Пс. 34, 18.) {DDX 50.1}

Правдиве зізнанє має завсїгда особлившу прикмету і сповідає певні гріхи. Най би вони були такими, що їх зізнає ся лиш перед Богом, або та-кого роду, що ми ними пошкодили людям і тому їх мусимо просити о прощенє. Вони можуть бути і прилюдними і їх треба прилюдно й зізнавати. Але всі зізнаня мусять бути певними і виразними і відносити ся до тих гріхів, які ми завинили. {DDX 51.1}

За часів Самуїла відпали були діти Ізраїля від Бога. Вони поносили наслідки свого гріху, бо вони втратили віру в Бога, втратили довіре в єго силу і мудрість, кермувати судьбою народів, довіре до єго власти, боронити і довершити своє діло. Вони відвернули ся від

великого Володаря світа і затужили за таким правлінням, яке мали всі народи округ них. Доки вони прийшли назад до примирення, яке втратили були, зложили вони явне зізнане гріхів слідуєчими словами: “Бо ми до всіх наших провин додали ще й той гріх, що просили собі царя.” (1. Сам. 12, 19.) Саме сей гріх був так важним, що вони мусіли его зізнати. Невдячність їх, яка роз’єднала їх з Богом, лягла великим тягаром на їх серцях. {DDX 51.2}

Зізнане гріхів без правдивого покаяння і по-прави неприємне Богови: Все наше жите мусить перетворити ся, все Богови немиле мусить ся покинути. Се є вислід правдивого покаяння за наші гріхи. Наші повинности стоять перед нашими очима ясно і виразно в сих словах: “Обмийте ся і станьте чистими; відкиньте далеко ледачі учинки ваші з перед моїх очий; перестаньте чинити зло. Навчіте ся робити добро; шукайте правди, ратуйте придушеного, обороняйте сироту, заступайте вдову.” (Ісаія 1, 16. 17.) “Коли той безбожник верне заліг, поповнить те, що заграбив, ходити ме в законах, що ведуть до життя і нічого ледачого не вчинить, — то й зостанеть ся живим, не вмере.” (Єзек. 33, 15.)

Апостол Павло пише про діла покути; “Ось бо се саме, що по Бозі смуткували, яке велике зробило у вас дбане а оправдане, а жаль, а страх, а бажане, а ревність, яке відомщене! У всему показали ви, що чисті у всему ділу.” (2. Кор. 7, 11.) {DDX 52.1}

Скоро убеть ся моральну свідомість гріха, не пізнає вже грішник своїх блудів ; він не бачить також величезної ваги поповнених гріхів. Коли він не піддасть ся зовсім впливови Святого Духа, то почасти лишить ся сліпим на свої блуди. Его зізнане ані не правдиве, ані не поважне. До кожного гріха находить він оправдане, він складає завсїгди вину на певні приключки, без котрих він би був так не поступав. {DDX 53.1}

Коли Адам і Єва покушали заказаного овочу, наповнили ся їх серця страхом і встидом. Їх перша думка була, як їм оправдати свій гріх і уйти смертної карі. Коли Господь покликав їх до відповіді задля їх вини, хотів Адам скласти свою вину почасти на самого Бога, почасти на свою подругу: “Жінка, котру ти дав мені, щоби жила зі мною, вона дала мені з дерева, а я й попоїв.” Жінка складала вину на вужа словами: “Змій спокусив мене і я покоштувала.” (1. Мойс, 3, 11. 12.) В її оправданю містили ся питання: “На що сотворив ти гадину? Нащо ти впустив її до раю? — Тим хотіли вони зробити самого Бога відвічальним за свій гріх. Всякий самосуд походить від батька брехні і об’явив ся у всіх синів і доньок Адама. Зізнаваня сего роду не є натхненнями Святого Духа, тому й не милі Богови. Правдиве покаяне навчає чоловіка, носити самому свою провину і зізнавати їх без ошуки і лукавства. Як бідний митар, що не підносив очий до неба, так і той, що справді кає ся, буде молити ся: ”Боже, будь милосердний до мене, грішника!” Всі ті, що так признають ся до своєї вини, одержуть прощене і оправдане, бо Ісус кровію серця свого буде молити ся за кожду душу, котра кає ся. {DDX 53.2}

Дух зізнаня, в яким нема самооправданя за гріхи, або наміру до самооправданя, об’являють приміри правдивого покаяння і упокореня. Апостол Павло не мав наміру скривати, затаювати, або зменьшувати гріхів своїх, але зізнавав їх в яскравих барвах, бо пише: “Що я і робив в Єрусалимі і многих святих замикав у темниці, приймаючи власть на се від архиєреїв, а як убивали їх, я давав на те свій голос. І по всіх школах часто караючи їх, примушував зневажати Бога і превельми лютуючи на них, гонив їх навіть і по чужих містах.” (Діян. апост. 20, 10. 11.) Він не гаїв ся дати об’яснене: “що Ісус Христос прийшов грішників спасти, між котрими я перший.” (1. Тим. 1, 15.) Покорене і пригнічене серце, повне правдивого каятя любов Божа знає оцінити так само, як і в гу

жертви на Голготі. І подібно, як син, що зізнає свою вину перед люблячим своїм батьком, так зізнає дійсно каюча ся душа свої гріхи перед Богом. Написано стоїть: “Коли визнаємо гріхи наші, то він вірний і праведний, щоб простив нам гріхи і очистив нас від всякої неправди. ” (1. Йоан. 1, 9.) {DDX 54.1}

Глава 5—Здай ся на Бога!

Бог обіцяє: “Як тільки шукати мете мене всім серцем вашим, то я дам вам ізнайти мене.” (Єрем. 29, 13. 14.) {DDX 55.1}

Ціле наше серце мусить покорити ся Богови, нїм ще наступить переміна, яка може нас знов привернути в стан Божого подобія. Наша грішна природа відчужила нас від Бога. А Дух святий влучно розказує про наш стан слідуєчими словами: “Бо ви через переступства і гріхи стали смертними. (Єф. 2, 1.) “Кожда голова в ранах, кожде серце хоре. Від подошви в нозі та до тімя на голові нема в йому здорового місця.” (Ісаія 1, 5. 6.) Сатана держить нас в своїх путах, якими ми “живими зловлені від него у його волю.” (2. Тимот. 2. 26.) Бог хоче нас увільнити від наших гріхів. Але тому, що до сего цілковитого обновлення серця потрібно ще й цілковитої зміни свого власного “я”, тому мусимо єму віддати ся зовсім. {DDX 55.2}

Боротьба проти власного “я” є найтяжшою зі всіх иньших. Залишене своїх власних потреб, передача цілої своєї особистости вимагають тяжкої боротьби, але душа мусить піддати ся Богови, нїм може наново в святости відродити ся. {DDX 56.1}

Боже правліне не основує ся на слїпім послуху або на безрозумнім насильстві, як се каже нам діявол. Ні — Бог відкликає ся до розуму і совісти. “А тоді прийдїть і розсудимось, говорить Господь.” (Ісаія 1, 18.) Так звучать запросини Сотворителя до своїх сотворинь; він не хоче силувати їх. Він не може приймати від нас почитаня і вірности, коли ми з власної волі їх не складаємо. Силувана вірність припинила би вільний розвиток ума і волі; вона знижила би нас до машини. То є неможливим, щоби Сотворитель мав такий намір. Єго бажанєм є, щоби чоловік, пан над всіма иньшими сотворіннями, осягнув як найбільшу совершенність. Він ставить нам перед очі як найгарнійші благодати, котрих учасниками можемо бути лише через єго ласку. Він запрошує нас до себе, щоби сповнити свою ласку над нами. Воно залежить лише від нас, чи ми виберемо собі вічну неволю і гріх, чи розкішну свободу, яка належить ся Божим дітям. {DDX 56.2}

Коли ми віддаємо себе Богови, то мусимо покинути все, що роз', єднувало би нас з ним. Тому то й говорить Спаситель: “Так отсе кождий з вас, хто не відцураєть ся від усього свого достатку, не може бути моїм учеником.” (Лук. 14, 33.) Ми му-симо все покинути, що може нас розлучити з Бо-гом. Богацтво — се божок, мамона багатьох людей. Любов до грошей і жадоба богацтва, — се золоті кайдани — вони лучать їх вічно із діяволом. Безжурне, вигідне, вільне від одвічаль-ности жите, достоїнство і почесть, — се знов иньші божища, ідоли. Але сї рабські кайдани треба пірвати. Ми не можемо належати половиною до Бога, а на пів до світа; ми мусимо бути зовсім дітьми Божими. Є багато людей, які вдають, що служать Богови, наколи вони здають ся цілком на свою силу, щоби коритись єго законам, розвинути сталий характер і бути колись щасливими. Їх серця ще не зворушені Христовою любовою; але вони старають ся сповнити Богом назначені обовязки, щоби дістати ся до неба. Така наука не має жадної вартости. Коли вже раз вступив Христос у наші серця, тоді вони так наповнять ся єго любовою і святою втіхою через сполуку з ним, що жадна розлука буде неможливою. Коли на него поглянемо, тоді забуваємо самі на себе. Любов Христова стає жерелом нашого житя і діланя. Коли ми щось почули в своїх серцях о щирій любові Христа і Бога, то не питаймо, як мало треба до сповнюваня Божих заповідий. То не стремімо до найнизшого ступня, але до цілковитої

згідності з волею нашого Спасителя. Стремім з цілої сили до того і жертвуймо радо все инше, покажім велике замилуване до того, що відповідає его обіцяній славі. Визнаване Христа без глибокої любови до него — се пуста балачка, чиста формальність, тяжке рабске ярмо. {DDX 56.3}

Думаєте, що се за велика жертва, жертвувати Богови все? Най кождий з нас поставить собі пи-тане: “Що дав Христос за мене?” Все, — своє жите, любов і терпіня, — жертвував Син Божий, щоби нас спасти. Ах, а як жеж се можливо, щоби ми, навіть негідні так безконечної ласки і любови, держали свої серця подалеку від него? Кождої хвилинки в нашім житю тішили ся ми его ласка-вого благодатию. З тої причини не можемо пізнати докладно глибокого невіжества, невисказаного плюгавства, з якого він нас виратував. Ох, чи-ж можемо ми глянути на него, котрого наші злочини роспали на хресті; а потім ще й нехтувати такою любовою і жертвою? Чи-ж маємо ми з огляду на глибоке упокорене Содержителя ще й нарікати, що ми лише боротьбою і самовідреченем можемо увійти в жите? {DDX 58.1}

Не одно горде серце питає: “Чому мушу я вперед покорити ся, нїм стану певним Божого на-слідства?” Ось, я вказую вам на Христа. Він був без грїха, а що ще більше, — він був князем неба, що прийшов на сей світ спасти від смерти грїшне людство. “ ... що віддав своє жите на смерть і до лиходіїв дав себе полїчити, хоч він приймив на себе грїхи многих і за проступників молив ся.” (Ісаія 53, 12.) {DDX 58.2}

Бо що-ж ми таке жертвуємо, що таке покидаємо, хоч би ми і все покинули? Серце оплямлене грїхами, щоби Христос его своєю вла-дною кровю очистив і спас своєю невисказаною любовою. Мимо того вагають ся люди принести ту жертву! О, яка встидна ся гадка і як встидно писати єї. {DDX 59.1}

Бог не вимагає, аби ми покидали то, що нам приносить користь. У всім своїм правліню і діланю має Бог лише одно добро для своїх дітий на оці. О, коби ті всі, що ще не вибрали собі Христа за свою ціль житя, прийшли до пізнання, що він може нам дати багато більшї і ліпші скарби, ніж вони самі собі шукають! Чоловік робить самий кривду своїй душі і найбільшу несправедливість, коли поступає проти волї Божої. Справдішної втіхи не можна найти на заборонених дорогах, заказаних тим, котрий знає, що для нас найліпше і що того найліпшого хоче удїлити своїм людим. Дорога грїшника є дорогою до горя і до вічної смерти. {DDX 59.2}

Ми находимо ся в великім блудї, коли думаємо, що Бог любить бачити нас, свої сотворіня в муці і терпіню. Цїле небо співчуває в щастю і нещастю чоловіка. Жадному сотворіню не замикає небесний Отець земскї радости. Він жадає тільки, щоби уникати таких утіх, які приносять нам горе і прикрї розчарованя, що нас вже зза житя роблять нещасливими, а в кінци замикають перед нами райску браму. Спаситель приймає людий такими, якими вони є: — нужденних і немічних. Він хоче своєю святою кровію не лише очистити нас від грїха, але також хоче успокоїти у всіх бажане спасеня, у всіх, що терпеливо беруть на себе его ярмо і тягар. Він хоче дати мир і супокій тим, що приходять до него з бажанем і просьбою о хліб живота вічного. Він накладає на нас такі обовязки, котрі ведуть наші кроки по землі до небесних благодатий, яких не може грїшник осягнути. Провадити утішне жите, значить жити так, щоби Христос, наша надїя на славу, вообразив ся в нас. {DDX 60.1}

Богато знов питають: Як можна менї зовсім віддати ся Богови? Се є вашим бажанем; але ви за немічні, за слабосильні, щоби его сповнити, бо ви замотані в пута сумніву і

привичок свого грішного життя. Ваші обіцянки і постанови збудовані на піску; ви не можете запанувати над своїми думками і жадобами. Ваші недодержані приречення і зломані обіцянки захитали наше довіре до власної отвертості і щирості; ви зневірилися і ду-маєте, що Бог не може вас прийняти. Тому, люба душе, не попадай в роспуку! Учися насамперед пізнати правдиву силу волі. Вона є остаточною могутністю, що панує над людською природою; воля рішати ся, або вибирати. Все залежить від влучного діланя волі. Воно залежить від тебе, ти повинен управляти ту силу, яку дав Бог людям, аби відрізняли добре від злого. Що правда, ти не можеш переинакшити свого серця; з власної сили і успособлення не можеш любити Бога. Вибирай: чи ти можеш і хочеш єму служити, чи ні. Ти можеш єму передати свою волю, а тоді він буде витворювати в твоїм нутрі волю і діланє після свого власного уподоблення. Тоді вся твоя при-рода піддасть ся духови Христа; вся твоя любов найде свій осередок в нїм і ти будеш жити з ним в тїсній згоді. {DDX 60.2}

Та самим лише бажанєм побожности і сьвя-тості не зробить ся нічого, коли на тїм бажаню все й скінчить ся. Богато погинуть на віки підчас надїї і очікування, стати правдивими християнами. Вони ніколи не дійдуть до того, щоби передати свою волю Богови. Вони саме тепер не рішають ся бути християнами. {DDX 61.1}

Коли ти напружуєш свою волю і своє бажанє, то в твоїм житю може настати цілковита переміна. Коли ти зовсім підчиниш свою волю Христови, то злучиш ся з могутністю, яка стоїть понад всякими властями і панованями. Дістанеш силу з гори, щоби-сь остав ся непохитним і коли ти на ново віддаш ся Богови, тоді зможеш провадити жите нове, жите віри. {DDX 61.2}

Глава 6—Віра і прийняття.

Скоро тільки збудить ся в нас через діланє Св. Духа совість, тоді починаємо розуміти власть, вину і нужду гріха; тоді починаємо бридити ся ним. Приходимо до пізнаня, що гріх роз'єднав нас з Богом і що ми опинили ся рабами у власти лихого. Чим більше напружуємо ся утічи від него, тим більше приходимо до пересвідченя нашої немочі. Заміри наші і серце наше нечисті. Бачимо, що наше жите повне самолюбства і гріха. Починаємо стреміти до прощєня, до очищеня і до свободи. Що треба нам робити, щоби прийти до згоди з Богом, щоби бути до него більше подібними? {DDX 63.1}

Треба нам примирєня — опрощєня з неба, мира і любови в наших серцях. Гроші, розум і мудрість не можуть ані купити, ані пристарати їх, але Бог дає їх нам, як ласкавий дар, “за дармо, без гроша.” (Ісаія 55, 1.) Вони будуть нашими, коли сягнемо за ними і візьмемо їх. Так каже Господь: “Коли гріх ваш червоний, як кров, то най стане він білим, як сніг; а коли він такий як багрянець, то най стане як біла вовна.” (Іс. 1, 18.) “І я хочу вам дати нове серце і нового духа!” (Єзек. 36, 26.) {DDX 63.2}

Ми признали ся до своїх гріхів і готові почати нове жите, з Богом. Тому можемо прийти до него з просьбою, щоби знищив наші гріхи і подарував нам нове серце. Ми мусимо бути переконаними, що він се зробить, бо вже обіцяв нам. Отсе та наука, яку проповідував Христос на землі, а власне, що обіцяний дар є нашою власностию, скоро лише єго з вірою приймемо. Ісусвилічив людий від слабостей і немочів, коли вони мали довіре до чудової сили. На сїм світї помогав він їм порадою, словом і ділом; і вони се бачили. Тим самим вливав він їм довіре до себе дотично тих річий, яких вони не могли бачити — вони навчили ся вірити у єго власть, прощати гріхи. Ся власть об'явила ся привиліченю розслабленого: “А щоби ви знали, що Син чоловічий має також власть на земли прощати гріхи, то (сказав він до розслабленого:) кажу тобі: Встань, візьми постель твою і йди до дому!” (Мат. 9, 6.) Євангелист Йоан говорить про чуда Христові слідуючими словами: Сї (чуда і ознаки) написані на те, щоб ви вірили, що Ісус є Христос, син Божий і щоб віруючи жите мали в єго імя. (Йоан. 20, 31.) {DDX 64.1}

З поединчих слів біблії, якими вона нам опо-відає о Ісусовім ліченю хорих, можемо ми дещо навчитись, як ми маємо в него вірувати, щоби дістати прощєнє наших гріхів.

Слідїм ми за опо-віданєм про розслабленого у Витсаїді. Тут бачимо перед собою чоловіка бідного, безпомічного і хо-рого. Від трийцять і вісїм років не може він орудувати своїми членами, а все таки каже єму Спа-ситель: “Встань, візьми постіль свою і йди до дому.” Хорий міг би був сказати: “Господи, коли хочеш, то уздоров мене, я хочу слухати твого приказу.” Але нї — він вірив словам Христа, він вірив, що виздорові і підніс ся із своєї постелі. Він спробував ходити і пішов. Він поступав після приказу Христа і Бог дав єму силу. Він був цілкомвиліченим. {DDX 64.2}

Так само має ся річ і з нами; в такім самім станї находимо ся і ми грішні. Ми не можемо відпокутувати своїх задавнєних гріхів, не можемо обновити свого серця і власною силою не можемо дійти до святости. Але Бог обіцяє, що зробить се для нас через Христа. В сю обітницю ми мусимо вірити. Мусимо зізнати свої гріхи, передати себе Богови і єму служити. Скоро ми се зробимо, то Бог сповнить на нас свою обіцянку. Коли ми повіримо в сю обітницю, — повіримо, що наші гріхи простять ся і очистять ся, тоді Бог своє зробить; тоді й ми станемо освяченими,виліченими від своїх гріхів і блудів, так са-мо,

як і розслаблений. Воно станеться, коли ми тільки в се повіримо. {DDX 65.1}

Не жди, доки не почувеш, що ти вилічений, але скажи: “Я вірю, се правда, не тому, що я се чую, але тому, що се Бог обіцяв.” {DDX 66.1}

Слова Ісуса звучать: “Усе, чого молячись просите, віруйте, що одержите, і воно дасться вам.” (Мар. 11, 24.) Але ся обітниця має одно услівє: ми мусимо просити після волі Божої. А Божя воля є, очистити нас від гріхів, зробити нас его дітьми і здібними до святого житя. Отож по-винні ми просити его о сі благодати і твердо ві-рити, що ми їх одержимо, повинні дякувати Богови, що ми їх дістали. Ми маємо право стати перед Ісусом і, очищені від гріхів, без встиду і без докорів сумління стояти перед законом. “Тому то тепер нема жадного осуду тим, хто в Христі Ісусі, котрі не по тілу ходять, а по духу.” (Римл. 8, 1.) {DDX 66.2}

На дальше не будьте своїми власними, але викупленими дорогою ціною. “І знайте, що не тлінним сріблом, або золотом викупились ви від марного житя вашого, способом батьків ваших, але дорогоцінною кровю Христа, як непорочного і чистого ягняти.” (1. Петро 1, 18. 19.) Поєдинчою річею, що віримо в Бога, починає ся через Святого Духа в наших серцях нове жите. Ми родили ся дитиною Божої родини і він любить нас, як любить свого Сина. {DDX 66.3}

Коли ви вже передали себе Ісусови, то не відступайте, не відлучуйте ся від него, але зізна-вайте що дня: “Я належу до Христа; я віддав ся ему зовсім.” Просіть его, щоби він дав вам свого духа і держав вас в своїй ласці. Як ви через цілковиту передачу і віру в Бога стали его дітьми, то й ціле ваше жите мусить зникнути в его житю. Апостол каже: ”Оце-ж, як прийняли ви Господа Ісуса Христа, так і ходіть у ньому.” (Колос. 2, 6.) {DDX 67.1}

В деяких, здаєть ся, панує почутє, що вони мусять наперед відбути тяжкі проби, щоби Госпо-деви доказати, що вони вже змінили ся, нім ще стануть его просити о его благодати; але вони по-винні їх випросити вже тепер. Вони потребують Христової ласки і его духа до помочи в своїй не-мочі, инакше вони не могли би оперти ся гріхови. Такими, як ми вже є, грішними, безпомічними і зависимими повинні ми прийти до Христа. Можемо припасти з покаянем до его ніг. Він тоді обійме нас раменами любови своєї, завяже наші рани і очистить їх від всякої нечести. {DDX 67.2}

Ось тут блуд, в який попадають тисячі тому, що вони сумнівають ся, чи Ісус особисто їм про-щає. Вони не беруть Бога за слово. Та-ж се є чудовим правом усіх, котрі сповняють всі услівя, щоби лише бути цілком певним відпущеня гріхів. Не сумнівай ся о тім, що Господь і тебе не забув в своїх обіцянках! Вони для кожного переступника, котрий дійство кає ся. Сила і ласка повстали для нас через Христа, а услужливі ангели Божі приносять їх кожній віруючій душі. Ніхто не є таким грішним, щоби не міг найти в Ісусі сили, справедливости і чистоти, бо-ж він умер за него. Він хоче здоймити з них одєжу оплямлену гріхом і дати білу одєжу справедливости. Він не хоче смерти грішника, але, аби він жив. {DDX 68.1}

Господь не поступає супроти нас так, як смертні люди супроти себе самих. Его думки — то думки милосердія, любови і милости. Він каже: “Нехай безбожник путь свою покине, а беззаконник помисли свої та нехай обернеть ся до Господа, а він помилує его, і до Бога нашого, бо він на ласку дуже богатий.” (Ісаія 55, 7.) “Розжену мов туман твої беззаконія, мов ту хмару — гріхи твої. Поверни ся до мене і я спасу тебе!” (Ісаія 44, 22.) {DDX 68.2}

“Мені бо не любя смерть того, хто мусить умерти, говорить Господь Бог.” (Єзек. 18, 32.)

Сатана завсїгди готов, украсти нам величаві Божі обітницї. Єго бажанєм є, відобрати душі послїдну іскорку надїї, послїдний ясний промїнь, коли ми єго до того допустимо. Не слухай іскусителя, а крикни до него: Ісус умер за мене, щоби я міг жити! Любов єго до мене не допустить, щоби я пропав. Мій небесний Отець — милосердний і хоч я і над`уживав єго любов, хотїй зневажив єго благодати, то все таки хочу розкрити себе, піти до него і сказати: “Отче, согрїшив я на небо і перед тобою, і вже не достойний зватись сином твоїм; прийми мене, як одного з наймитів твоїх.” (Лук. 15, 18. 19.) Ся притча вказує нам на прийняте блудника: “Ще-ж він далеко був, як побачив єго батько єго і змилосердив ся, побїг і впав на шию єму тай поцілував єго.” (Лук. 15, 20.) {DDX 69.1} Але й ся зворушаюча притча не може хоч приблизно описати безконечного милосердя небесного Отця. Господь вкладає то в уста пророка словами: “Віковічною любовою полюбив я тебе, тому й розпростер я над тобою ласку мою.” (Єр. 31, 3.) Під-час коли грїшник ще далеко від дому Отця, підчас коли марнує своє добро в грїшнім краю, а серце батька тремтить до него. Кожде бажанє повороту до Бога не є нічим иньшим, як лише остерїгаючим голосом Святого Духа, що просить заблудшого сина, аби все таки вернув ся, який хоче єго потягнути до батьківського серця, яке бєть ся з любови до него. {DDX 69.2}

Чи можемо ми ще й сумнівати ся о сих при-надних обітницях біблїї? Чи можемо вірити, що, коли бідні грїшні люди навернуть ся і відцурають ся своїх грїхів, то Бог їх здержить, щоби вони каючись не кидались єму до ніг? Гєть з такими думками! Нічого не є для нашої душі бїльше шкїдливим, як такий погляд на нашого небесного Отця. Він ненавидить грїх, але любить грїшника і віддав ся через Христа на жертву, щоби тїльки всі спасли ся і стали наслїдниками вічної слави. Чи може він бїльше переконуючо і сердечнїше до нас говорити і виявити свою любов до нас, як отсими словами: ”Хиба-ж забуде молодиця своє немовлятко? Чи-ж їй не буде жаль за власним тїлом? А хоч би вона й забула, та я тебе не забуду.” (Ісаїя 49, 15.) {DDX 70.1}

О, ти, недовїрку, ти боягузе, глянь на него! Ісус жиє і є твоїм заступником. Дякуй Богови за дар Сина свого і проси єго, щоби він не умер даремно за тебе. Сегодня говорить до тебе Дух Святий і запрошує тебе. Принеси Ісусови цїле своє серце, тоді зазнаєш єго благодатий. {DDX 71.1}

При читаню обітниць памятай добре, що вони дишуть невисказаною любовою і милосердїєм. Отцївске серце в своїй неописанїй любві хилить ся сердечним милосердїєм до грїшника. “В котрїм маємо спасенє через єго кров і оставлене грїхів задля богацтва ласки єго.” (Єф. 1, 7.) Вір твердо, що Бог хоче тобі помочи і привернути знов Божу подобу в тобі. Як ти зближиш ся до него, зізнаш єму свої грїхи, покаєш ся, або зречеш ся їх, тоді він приблизить ся й до тебе в Божім милосердїю і прощеню. {DDX 71.2}

Глава 7—Доказ усиновлення Божого.

“Тому ж, коли хто в Христі, той нове сотворіне; старе минуло, ось, стало все новим.” (2. Кор. 5, 17.) {DDX 72.1}

Най би чоловік і не міг подати точного часу свого повернення, або злучених з ним обставин, то се все ще таки не доказує, що він не є поверненим. Христос сказав до Никодима: “Вітер віє, куди хоче, і шумліне его чуєш добре; але ти не знаєш, звідки він і куди йде. Так і всякий, хто родив ся від Духа (Йоан. 3, 8.) Як бачимо і чуємо ділане вітру, хоче там вітер невидимий, таким о й ділане Духа Святого в людських серцях. Та обновляюча сила, хоч єї й не бачить око людске, робить жите і душу новими. Вона творить нову істоту по образу Божому. {DDX 72.2}

Ділане Духа Святого, хоч тихе і незапримітне, виявляє ся в своїх наслідках. Коли серце відновило ся Духом Божим, то о сій правді посьвідчить і жите. Хотяй ми не годні змінити наших сердець і самі повернути ся до згоди з Богом, хотяй не вповаємо на себе і на свої добрі діла, ані самі собі не довіряємо, то все-ж таки посьвідчить наше жите о тім, що ми маємо ласку в Бога. Переміна в нашім характері, в наших привичках і замірах буде явна. Ріжниця між тим, чим ми були, а тим, чим стали по відродженю, стане нам ясно перед очами. Характер не виявляє ся принагідними добрими і лихими ділами, але в наших щоденних словах і поступках. {DDX 73.1}

Се правда, що є і зверхний, праведний спосіб житя, без відновляючої сили Христа. Бажане впливу, або пошанівку зі сторони иньших, повинно мати в наслідок управильнений спосіб житя; задля самоповаги уникати-б проблеску лиха. Навіть самолюбне серце може робити добрі діла. Але як ми повинні осуджувати і рішати, по котрій стороні ми стоїмо? {DDX 73.2}

В кого наше серце? Чим займають ся наші думки? Про кого або о чім так радо говоримо? Кому належать наші горячі почування і найкрасші сили? Коли ми ученики Христа, то головна наша увага звернена на него, наші найсолодші почування довершають ся в нім. Все, що маємо і чим ми є, посвячене ему. Бажаємо его образа, чуємо подув его духа, чинимо волю его і під кождим взглядом жиємо ему до впадоби. {DDX 73.3}

Нові сотворіня в Ісусі Христі принесуть нові душевні плоди: “любов, радість, мир, терпеливість, приязнь, щедрість, віру, лагідність і непорочність.” Вони не будуть довше любовати ся старими роскошами, але задля віри в Сина Божого підуть его слідами, сиять муť его чеснотами і стануть чистими, як і він. Річи, які вони колись ненавиділи, тепер полюблять; а що давнійше любили, зненавижуть. Серця, переднім горді і самолюбні, стануть смирними і упокореними, передше суєтні і уперті, стануть поважними і лагідними. Пяниця стане уміркованим і тверезим, безвстидник непорочним. Марні привички і обичаї світа відкинуть ся. Християнин не буде шукати зверхної прикраси, “але скритого сердечного чоловіка, постійного, з лагідною і тихою душею.” (1. Петр. 3, 3. 4.) {DDX 74.1}

Ще нема сліду правдивого каення, як довго не наступить переміна в серцю і любові. Як грішник відновить своє приречене Богу, коли віддасть те, що заграбив, коли визнасть свої гріхи і полюбить Бога і своїх ближних, то може бути певним, що він виратуваний від смерти. Коли ми, блудні, грішні істоти приїдемо до Христа, коли ми є учасниками его дарованої ласки, тоді й любов об’явить ся в наших серцях. Кождий тягар стане нам

легким, бо ярмо, яке наклав нам Христос, є легке. Наш обов'язок стане втіхою, наша жертва приємністю. Темна перед тим дорога до життя стане тепер освітлена лучами сонця правди. {DDX 74.2}

Любість Ісусового характеру об'являє ся в его учениках. Єго втіхою було, чинити волю Божу. Любов до Бога, святий запал до слави его є головними провідниками в життю Спасителя. Любов ся прославила і освятила всі его діла. Така любов походить лише від Бога. Неосвячене серце не може єї витворити. Вона знаходить ся лише в таких серцях, в яких найшов Христос постійне місце. "Любим его, бо він перший любив нас!" (1. Йоан. 4, 19.) І у відродженім через ласку Божу серці стає любов спонукою до всіх ділань. Вона змінює характер, провадить і кермує думками, здержує пристрасти, перемагає ворожі почуття і ублагороднює серця. Як сю любов плекає ся в душі, то вона осолоджує жите і має на наше окружене очищаючий вплив. {DDX 75.1}

З осібна най бережуть ся двох блудів, а передовсім ті Божі діти, що опирають ся на вірі в его ласку. Перший, вже обговорений блуд містить ся у вірі в свою власну силу і діла, у вірі, що вони можуть самі привернути ся до згоди з Богом. Хто хоче зверхним сповнюванем законів одержати святість життя, той бажає чогось неможливого. Всі діла, які робимо без Христової помочи, є повні самолюбства і гріха. Лише саме через віру осягнена ласка Христа може зробити нас святими істотами. {DDX 75.2}

Другий не менше небезпечний блуд є той, що ми віримо, що Христос увільнив нас від додержування законів, а наші діла не мають нічого спільного з нашим спасенем, бо ми вже через віру станемо учасниками ласки Христової. {DDX 76.1}

Подумайте добре, що правдивий послух, се не лишень зверхне сповнюване заповідий, але також при-слуга любови. Закон Бога є висловом его правдивої природи; він є утісненем его любови і тому підвалиною его пановання в небі і на землі. Як ваші серця, відновлені після подібія Божого, як любов Бога вціпять ся в них, тоді не будемо показувати в нашім життю і ділом закон Божий? Скоро пустила отся любов корінь свій в серцю, скоро тільки чоловік відновив ся після образу свого Сотворителя, тоді й сповнила ся обітниця нової злуки межі Богом і людьми: "Дам закони мої в серця їх і напишу їх у їх думках." (Євр. 10, 16.) Коли-ж закон буде написаний в серцю, тоді чи не возьме він в нашім життю живу постать? Послух, який є в услужі і в сполучі з любовю, є знаком правдивих учеників і наслідників Христа. Тому каже Святе Письмо: "Се бо є любов Бога, щоб ми хоронили заповіді его; і заповіді его не тяжкі." (1. Йоан. 5, 3.) А на иньшій місци: "Хто говорить: Я пізнав його, і заповіді его не хоронить, той ложник, і в тому нема правди." (1. Йоан. 2, 4.) Замість звільнити нас від послуху, є то віра і то тільки сама віра, що робить, що ми одержуємо ласку і є слухнянні. {DDX 76.2}

Ми не заслугуємо на наше спасене послухом. Спасене то ласкавий дар Божий, який мусимо у вірі прийняти: "І знаєте, що він на те явив ся, щоби гріхи наші взяти; а гріха нема у нему. Хто в нїм пробуває, не грішить, кождий хто грішить, не бачив его, ані пізнав его." (1. Йоан. 3, 5. 6.) Отсе правдивий пробний камінь. Як ми позістанемо в Христі, як засяде в нас любов божа, то будуть наші почуття, думки і поступки в згоді з Божою волею, як се він нам об'яснив в своїм святім законі: "Діточки, най вас ніхто не обманує; хто робить правду, той праведний, як і він праведний." (1. Йоан. 3, 7.) {DDX 77.1}

Що ся праведність є, бачимо в святім Божім законі, як се виражено в Божих десятиох заповідях, даних на Синайській горі. {DDX 78.1}

Отта так звана віра в Христа, яка удає, що звільняє людей від обов'язку супроти Бога, не є

вірою, але лише ложним представленням. “Бо ви спасені благодаттю через віру.” (Єф. 2, 8.) Але “віра без діл мертва сама по собі.” (Як. 2, 17.) Ісус сказав сам про себе, ще нім він зійшов на землю: “Чинити волю твою, мій Боже, моя втіха і закон твій в глибині серця мого.” (Псал. 40, 8.) Нім знов возніс ся на небо, об’ясняв: “Пробуйте в любові моїй; я хоронив заповіді Отця мого і пробуваю в любові єго.” (Йоан 15, 10.) Дальше каже Святе Письмо: “А з того пізнаємо, що знаємо єго, коли заповіді єго хоронимо Хто говорить, що він в нему пробуває, повинен так ходити, як він ходив.” (1. Йоан. 2, 3. 6.) На инь-шім місци читаємо: “Бо і Христос страждав за вас, оставляючи вам приклад, щоб ви ішли слідом за єго стопами.” (1. Петро 2, 21.) {DDX 78.2}

Услівє до вічного житя є те саме, що й завсїгди, — те саме, як у раю перед упадком наших прародичів: цілковитий послух для Божого закону, цілковита праведність. Наколи би ми могли одержати вічне жите під иньшим яким услівєм, тоді щасливість цілого людства була би zagrożена, тоді й гріх трєвав би дальше разом з бідєю і нуждою. {DDX 78.3}

Адам, нім ще согрішив, міг виробити собі добрі прикмети послухом супроти Божого закону. Але він упав, через єго упадок упали і ми і не мо-жемо самі стати праведними. Від коли ми в гріхах і від коли не маємо святости, не можемо сповняти цілковито закону. Не можемо мати власної справедливої праведности, якою-б догодили Божому законуви. Але Христос став нам за посередника. Він жив на світї серед долегливостий і спокус, які саме і на нас приходять; але він жив без гріха. Він умер за нас і хоче взяти на себе наші гріхи, а нам дати праведність. Коли ми цілком здамо ся на него, коли приймемо єго як свого Спасителя, тоді будемо задля него уважати ся праведними, хоч би й яке було наше жите грішне. Прикмети Христа прийдуть на місце наших прикмет, Господь прийме нас так ласкаво, як би ми й не согрішили. {DDX 79.1}

Ба навіть ще більше, Христос відновить наше серце і через віру в нім осяде. Через віру мусите задержати сю злуку з Христом, мусите покорити єму свою волю. Доки се будете робити, буде він орудувати вашою волею і ділами після свого уподобаня. Тоді можете сказати: “А що я жию тепер в тілі, то жию вірою в Сина Божого, що полюбив мене і віддав себе за мене.” (Гал. 2, 20.) Отеє слова Христа до своїх апостолів: “Бо не ви будете промовляти, а Дух Отця вашого промовляти ме в вас.” (Мат. 10, 20.) А коли Христос буде ділати на ваші серця, то виявите той самий дух і сповняти мете ті самі діла, що й він: діла справедливости і послуху. {DDX 79.2}

Ми не маємо нічого самі від себе, чим би ми могли хвалити ся, ніякої причини до вивисшуваня себе самого. Одинока основа нашої надії, се справедливість дана нам від Христа, що ділає добро в нас і через нас. {DDX 80.1}

Коли ми говоримо о вірі, то мусимо запам’ятати собі одну ріжницю. Є віра, цілком відмінна від правдивої віри. Істнованє і всемогучість Бога, правда слів єго є істинами, яких Сатана і єго прислужники не можуть заперечити. Біблія говорить о сїм: “І чорти вірють у се і трясуть ся.” (Як. 2, 19.) Але се не є жадною вірою. Де не лишень віра в слово Боже, але також і послух супроти него, де серця зовсїм підчиняють ся єго волї, де всі думаня і стараня сердець звернені на него, там правдива віра, та віра, що ділає з любовою і очищає серця. Сею вірою обновляє ся серце но по образу Бога. Серце, яке в старому стані не може прихилитись Божому законуви, тішить ся сею вірою і говорить устами псальмиста: “Як я люблю твій закон! Що один говорю о нім.” (Псал. 119. 97.) Справедливість закону сповняє ся на нас, “які не в тілі ходять, а в дусї.” (Рим. 8, 1.)

{DDX 80.2}

Є такі, що вже коштували дарованої Христом любови і з цілого серця бажають стати дітьми Божими, а все таки сумнівають ся, чи їх серця справді обновлять ся через Духа Святого, бо пі-знають свою недоскональність і гріховність свого житя. Таким сказав би я: Не вагайте ся, не су-мнівайте ся! Будемо часто примушені ходити на-вколішки і оплакувати наші злочини і гріхи в ногах Ісуса, але ми не повинні бути слабодухами. Навіть тоді, як би Сатана кинув нас до землі, ми не сміємо пропасти, бо Бог нас не забуде і не прожене від себе. Ні, бо Христос сидить по правій руці Бога і заступає ся за нами. Ось як пише улюблений ученик Христа: “Діточки мої, се пишу вам, щоб ви не грішили; а коли хтось згрішить, заступника маємо перед Отцем, Ісуса Христа, праводника.” (1. Йоан. 2, 1.) Не забувайте слів Христа: “Бо й він сам, Отець, любить вас.” (Йоан 16, 27.) Він хоче вас знов прийняти до своєї ласки, він хотів би вас бачити у відблиску своєї чистоти і святости. Як ви єму схочете піддати ся, то він буде й на дальше вести спасенне діло, яке почав у вас, аж по день Ісуса Христа. Моліть ся щиро, най буде сумлінною ваша віра. Коли ми сумніваємо ся о нашій силі, то уповаймо на могучість нашого Спасителя і за те будемо славити нашого Спаса. {DDX 81.1}

Чим у близші відносини станемо з Ісусом, тим виднійше стають нам перед очи наші гріхи; між нашою недоскональністю, а єго совершенністю стає різка відмінність. Ось доказ, що чиста брехня Сатани утратила свою силу, що Дух Божий збуджує ся в нас. {DDX 81.2}

Глибока любов до Христа не може бути в тих серцях, які ще не пізнали своєї гріховности. Серце, відновлене ласкою Христа, буде подивляти єго божескі прикмети. Коли ми ще не пізнали своїх хиб, то се є доказом, що ми ще цілковито не пізнали Христа. Чим меньше і низше думаємо о собі, тим висше цїнимо безмірну чистоту і велич Спасителя. Погляд на нашу гріховність спонукує нас удавати ся до того, котрий може простити і коли наші серця в своїй безпомічности бажають єго, то єго велич об’явить ся нам. Чим більше жене нас свідомість гріха до него і до слова Божого, тим глубше вражає нас єго Божий характер, тим більше прийметь ся в нас образ єго і будемо єго відлискувати. {DDX 82.1}

Глава 8—Зріст в Христі.

Біблія називає оновлене серця відродженням, бо ми стаємо дітьми Божими. Знов на иньшій місці порівнює вона єго з добрим насінням, що сходить посіяне Отцем. Так само називає вона новонавернених “тепер народженими немовлятами” (1. Петр. 2, 2.), котрі мусять “рости” (Єф. 4, 15.) щоби дійти до повного мужеского віку в Ісусі Христі, або, що виро-стають як добре насінє і мусять принести плоди. Пророк Ісаія каже про них, “що вони назвуть ся деревами праведности, насадженими Господом на хвалу. (Іс. 61, 3.) Тут можна навести багато примірів з природного житя, щоби дати більше зрозуміле тайн духовного житя. {DDX 83.1}

Вся людска мудрість і звінність не може і найменшій річи в природі дати житя. Ростини і звірята можуть жити лише житєм даним від Бога. Так само в серці чоловіка може повстати жите духовне лише від Бога дане. Най буде, що чоловік “родить ся на ново” (Йоан 3, 3.), то не може бути учасником житя в Христі. {DDX 84.1}

Як із житєм, так само і з ростом. Лише Бог так робить, що пупінок розцвітає ся, а з цвітів дозрівають овочі. Через єго силу росте з насіня, “насамперед трава, потім колосє, а при кінци пше-ниця в колосю.” (Марко 4, 28.) В пророка Осії читаємо, щоби Ізраїль процвітав як рожа. “Заба-гатіють хлібом, а зацвітуть наче лоза виноградна.” (Оссія 14, 6. 8.) Ісус наминає нас словами; “Погляньте на лїлії на полі, як вони цвітуть.” (Лука 12, 27.) Ростини і квітки не ростуть з власної сили або натуги, але через приняте того, що дав їм Бог для житя. Як дитя не може придбати з власної волі і сили своїй величіші ані одного цяля, так само не можемо й ми своїми стараннями забезпечити собі духовний зріст. Як дитина так і ростина ростуть тільки під впливом житєвих сил з повітря, світла і корму. Такі дари природи є для ростин і звірят то саме, що Христос для тих, що вірують в него. Він є для них “вічним світлом”, (Іс. 60, 19.) “сонцем і щитом.” (Пс. 84, 12.) Він є для народів, як та “роса”. (Осія 14. 6.) Він “спаде як дощ”, “як краплі, що зрошують землю.” (Псал. 72, 6.) Він є “водою житя”, “хлібом, що приходить з неба і дає світови жите.” (Йоан. 6, 33.) {DDX 84.2}

В незрівнанім дарі свого сина обсипає Господь цілу землю ласкавою благодатною атмосферою, як повітре окружає земский круг. Всі, що се повітре задихають, будуть жити, виростуть до мужеского віку в Ісусі Христі. {DDX 85.1}

Як ті квітки, що звертають ся до сонця, щоби лучі єго удосконалили їх красу і рівномірність, так і ми мусимо звернути ся до сонця справедливости, щоби нас освітило небесне світло і щоби ми чим раз все більше ставали подібними до Христа. {DDX 85.2}

Ісус учить то саме, коли каже: “Пробуйте в мені, а я в вас. Як квітка, що не може родити овочів від себе, коли не пробувати ме на виноградині, так і ви, коли в мені не будете пробувати ... бо без мене не можете робити нічого.” (Йоан 15, 4. 5.) Щоби ви могли вести святе і богоугодне жите, то будьте так само зависимі від Христа, як галузь від дерева, що має рости і приносити овочі. Окриме від него не маєте житя, ані сили, опиратися спокусам, ані зростати в ласці і святості. А коли останете в нїм, то станете зрілими і коли ваше жите виросте з єго житя, то не висохнете і не станете безплідними. Будете подібні дереву, що насажене над потоком. {DDX 85.3}

Багато думають, що якусь часть діла мусять вони самі робити. Вони надіють ся що до відпущеня гріхів на Христа, але потому старають ся з власної сили жити праведно. Всяке

таке старанє не вдасть ся. Ісус висказує се словами: “Без мене не можете робити нічого.” Наш зріст в ласці, наша втіха, наша користь залежать цілком від нашої єдности з Христом. Коли ми що днини і що години з ним жиємо і пробуваємо, тоді ми і зростаємо в ласці. Він не лише пробуджує, але й виповиє в нас віру. Христос є алфа і омега, первий і послідний. Не лише при початку повинен він бути в нашім житю, не лише при кінци нашого житя, але при кождім кроці нашім. Давид виражає се в чудових словах: “По всяк час сіяє Господь передо мною; як що він по правій руці в мене, то не захитаюсь.” (Псал. 16, 8.) {DDX 86.1}

Питаєш ся: “Як можу я пробувати в Христі?” В той сам спосіб, як ти єго перед тим прийняв. “Як ви вже прийняли Господа Ісуса Христа, так і ходіть в нїм.” (Кол. 2, 6.) “А праведний жити буде з вірою.” (Євр. 10, 38.) Ви віддали ся Богови, щоби стати цілком єго власностию, служити і корити ся єму, ви прийняли Христа за свого Спасителя. Ви не могли самі очистити ся від ваших гріхів, ви не могли відновити своїх сердець, але тому, що ви віддали себе Богови, мали ви певне переконанє, що він се все через Христа для вас зробить. Через віру стали ви власностию Христа і мусите в нїм зростати, тим, що даєте і берете. Ви мусите віддавати все: ваші серця, вашу волю, ваші прислуги, ваше власне “я”, щоби сповнити ваші заповіді; ви мусите брати все — Христа, як скарб усіх благодатний, щоби він пробував у ваших серцях, щоби він був вічною підпорою вашій волі, вашій праведности і дав вам силу до покори. Ваше посвяченє задля Бога най буде вашим щоденним обовязком. Ваша молитва най буде: “Прийми мене, Господи, за свою цілковиту власність! Всі свої задуми складаю в ногах твоїх. Візьми мене до своєї у слуги. Пробувай у мені і най моє діло сповнить ся в тобі.” Се нехай буде вашою щоденною задачою! Кождого ранку посвячайте ся наново Христови. Віддайте єму всі ваші заміри, щоби вони сповнились, або залишились після єго мудрости. Посвячайте і віддавайте Богови своє жите, а воно буде ставати чимраз більше подібним до Христового. {DDX 86.2}

Жите в Христі є житем блаженного супочинку. Воно може бути й не завсїгди повним солодкого чутя, але сильної віри. Надїя ваша не у вас, а в Христі. Ваша неміч злучить ся з єго силою, ваше невіжєство з єго мудростию, ваша недолужність з єго витревалою і могучностию. Ви не повинні дивитись самі на себе, але на Христа. Думайте о єго любві, непохитности і совершенности. Христос повинен наповняти ваші душі поважною розвагою в своїм самовідреченю, упокореню, чистоті, святости і в неописаній любві. Лише, коли єго полюбимо, коли будем слїдувати за єго приміром, коли цілком здамо ся на него, тоді аж перемїнимо ся в єго образ. {DDX 87.1}

Словами: “Пробуйте в мені” висказує Хри-стос думку душевного миру і супокою ожикування і довіря. Він висказує запросини: “Прийдіть до мене я хочу вас упокоїти” (Мат. 11, 28.) Слова псальмиста виражають ту саму думку: “Вповай тихим серцем на Господа і дожидай його!” (Псал. 37, 7.) Пророк Ісаїя дає нам слїдуюче запевненє: “Сидячи тихо на місці були-б ви спасли ся.” (Іс. 30, 15.) Сей супокій не в бездільности, бо в запрошеню Господа до сєго супокою вимагає ся також праці: “Беріть на себе мій тягар і ярмо, то найдете супокій.” Серце, що цілком спочиває в Христі, буде найбільше старанне в єго ділі. {DDX 88.1}

Коли наша думка кружляє лишень коло власного Я, то вона відвертає ся від Христа, жерела і сили житя. Тому то Сатана завсїгди старає ся відвернути нашу увагу від Христа, щоби перешкодити душі в єї єдности з ним. Нашу увагу хоче він звернути на світські

роскоші, на журби життя з його труднощами і злиднями. Не дайте ся обманити його хитрощам. Навіть сумлінні душі, що бажають жити спільно з Богом, зводить він на то, аби звертали свою увагу на свої немочі і гріхи, і тим розлучає їх від Христа тай думає, що побідить. Ми не повинні робити себе осередком своїх гадок, або жити в страху о своє спасене. Се все на те, щоби відвернути душі від жерела сили. Здайте на Бога спасене своїх душ і уповайте на него. Говоріть о Ісусі і думайте об нїм. Власне я най зникне в Ісусі. Най щезне всякий сумнів і страх. Говоріть разом з апостолом Павлом: “Жию-ж уже не я, а жиє Христос у мені; а що живу вірою в Сина Божого, що полюбив мене і віддав себе за мене.” (Гал. 2, 20.) Спочи-вайте в Бозі. Він охоронить те, що ви єму передали. Коли ви віддасте ся в его руки, тоді покопаєте все через того, котрий вас любить. {DDX 88.2}

Коли Христос прийняв людську природу, злучив він людство так сильно союзом любови з собою, що ніяка иньша сила крім власної чоловічої волі не годна сей союз розірвати. Сатана хоче нас завсїгди всіма можливими обіцянками спонукати до зірвання того союзу, щоби тим самим роз'єднати нас з Христом. Сеї справи мусимо ми завсїгди боронити, за ню молити ся і бороти ся, щоби не піддати ся спокусі — вибрати собі инь-шого Господа; хотяй все таки маємо свобідну волю робити, як ми бажаємо. Звертаймо лїпше очі на Христа, а він охоронить нас. Коли дивимо ся на Христа, тоді ми беспечні. Нічо не зможе нас вир-вати з его руки. Тим, що будете дивити ся на него, “преобразуємо ся у той сам образ від слави в славу, як від Господа, що є Духом.” (2. Кор. 3'18.) {DDX 89.1}

Отак стали перші ученики подібними Спасителеви; коли почули его слова, пізнали потребу его помочі. Вони шукали его, знайшли его і пішли за ним. Вони були з ним в дому при столі і на полі. Вони були з ним, як ученики з учителем і приймали від него що дня науки о святих правдах. Вони дивили ся на него, як слуги на пана, щоби навчити ся від него своїх обовязків. Отті ученики були люди “подібні нам”. (Як. 5, 17.) Вони вели ту саму боротьбу з гріхом, що й ми; вони потребували тої самої ласки, що ми, щоби вести святе жите. Навіть улюблений ученик Христа, Йоан, що стояв до Господа найблизше, не мав з власного успособлення сих любязних прикмет. Він був не лише бутний (здурфалий) і жадний чести, але також напрасний (загонистий) і мстивий за обиду. Але коли він пізнав докладно божескі при-кмети Христа, тоді пізнав і свої хиби і упокорив ся. Сила і терпеливість, могутність і витревалість, величність і смирність, які добачував в щоденнім житю Спасителя, наповняли его душу подивом і любовою. З дня на день чуло ся сго серце ближшим до Христа, аж доки він вкінци не віддав цілого свого ества своему Спасителеви, з любови до него. Его бута і жадоба почестий зникли, а відновляючий вплив Святого Духа дав єму нове серце. Сила Христової любови перемінила цілком его характер. Отее є вислід спільності з Христом. Коли Христос буде пробувати в нашім серцю, тоді наступить цілковита переміна нашого успособлення. Дух Христа і любов его змягчують серце, упокоряють душу і підносять наші думки і бажаня до неба, до Бога. {DDX 90.1}

Коли Христос возніс ся на небо, чули его наслідники его присутність між собою; він був особисто присутний, повний сяйва любви. Спаситель Ісус, що з ними ходив, з ними молив ся, давав їх серцям надію і потїху, був піднятий на небо, підчас коли пророцтво о мирі дрожало на його устах і коли витали его небесні сили, почули его голос: “Я з вами по всі дні, до кінця світу.” (Мат. 28, 20.) Він підніс ся на небо в людській постаті. Вони знали, що він перед престолом Бога остане й дальше їх приятелем і Спасителем, що

любов єго не змінить ся, що він остане в тісній звязи з страждаючим людством. Він приніс перед Бога заслуги власної крові і показав єму свої пробиті руки і ноги на спомин відкуплюючої ціни, яку заплатив за спасених. Вони знали, що він підніс ся на небо, щоби приготувати для них оселі, і що він прийде знову, щоби взяти їх до себе. {DDX 91.1}

Коли ученики по вознесеню свого Господа тільки зійшли ся, приносили вони свої молитви до Бога в імя Христа. З покорою клонили ся вони в молитвах і повторяли слова обітниць: “Чго не попросите в Отця в імя моє, дасть ся вам. Доси не просили ви нічого в моє імя. Просіть, то й одержите, щоб радість ваша була повна.” (Йоан 16, 23. 24.) В щирій молитві підносили вони свої руки все висше і висше з свідкуванєм: “Христос, що вмер, а більше ще, що воскрес, котрий сидить по правій руці Отця, котрий заступаєть ся за нас.” (Рим. 8, 34.) На зелені свята дістали вони потішителя, про котрого Христос казав, що він має пробувати в них. Дальше казав він їм: “Лучше вам, щоб я пішов: як бо не піду, утішитель не прийде до вас; як же піду, пришлю єго до вас.” (Йоан. 16, 7.) Від тогди мусів Христос через свого Духа безперестанно перебувати в серцях своїх учеників. Їх дальша спільність з Христом стала сильнійшою, як перед тим, коли Христос був особисто. Світло, любов і сила перебуваючого в них Христа відбили ся на їх обличу так, що люди побачивши їх дивували ся “і пізнавали їх, що вони були з Ісусом.” (Діян. ап. 4, 13.) {DDX 92.1}

Чим був Христос для своїх перших учеників, тим хоче він бути й сьогодні для своїх дутий, бо коли він зібрав своїх учеників до дослідної молитви, то молив ся: “Не про сих же тільки молю, але також і про тих, що задля слова їх увірють у мене.” (Йоан. 17, 20.) Ісус молив ся за нас, щоби ми з ним одно були, як він з Отцем одно. Що-ж се за сполука! О собі самім свідчив Спаситель так: “Не може Син нічого робити від себе;” (Йоан 5, 19.); Отець, що в мені пробував, той робить діла.” (Йоан 14, 10.) Коли буде пробувати Христос в наших серцях, тоді він буде в нас і ділати, “щоб ви робили і хотіли по єго вподобі.” (Фил. 2, 13.) Ми будемо ділати, як се він ділав; ми покажем того-ж Духа, що й він. І коли будемо єго любити і в нїм перебувати, “то піднімемо ся через того, котрий є голова, Христос.” (Єфес. 4, 15.) {DDX 95.1}

Глава 9—Наше житє і діла.

Бог Є для цілої вселенної жерелом житя, світла і радости. Як ясні соняшні лучі від сонця, як струї води з животворного жерела, так спливають благодати від Бога на всі єго сотворіня. Всюди, де в людских серцях живе то житє, що виходить від Бога, там розіллеть ся воно любовою і благодатями на других. Радість нашого Спаси-теля лежала в тім, що він старав ся людей, котрі попали в гріх, піднести і спасти. {DDX 96.1}

Тому то не дорожив він своїм житєм, але вмер на хресті і не вважав на встид і на ганьбу. Так само старають ся й ангели про щасливість прочих сотворінь. Отсе їх радість. Що горді і самолюбні людські серця вважали-б пониженєм, а іменно тим, що попали в гріх, що стоять низше від них що до почестий і становища, тим робити прислуги, се власне є ділом безгрішних ангелів. Дух Христової любови, що жертвує самого себе, є тим, що наповняє небо, що є жерелом всіх благодатий. Се є той дух, який повинні мати ученики Христові, се є діло, яке вони повинні робити. Коли любов Христа перебуває в серці, тоді не можна єї скрити, як солодкий, розкішний запах. Єї святий вплив відчують усі, з котрими ми зійдемо ся. Дух Христа в серцю подібний до жерела в пустині, що впливає для всіх щоби підкріпляли ся і котре у всіх, що близькі смерти, пробуджує бажанє напити ся води житя. {DDX 96.2}

Любов до Ісуса Христа показує ся в щирім бажаню, трудити ся, як і він для добра і спасеня людей. Воно допроводить до любови, до щирого співчутя для всіх сотворінь, що стоять під опікою небесного Отця. {DDX 97.1}

Жите Спасителя на землі не було тихим і вигідним, ні — він був невсипущий і старав ся ревно і всіма силами, спасти упавший рід людский. Від вертепу в Вифлеємі аж до хреста на Голготі ступав він дорогою самовідреченя; він не бояв ся тяжких робіт, трудних мандрівок, журливого стараня, ані трудів. Спаситель сам каже о собі: “Син чоловічий не прийшов, щоби єму служили, але прийшов служити, і дати душу свою, як викуп за многих.” (Мат. 20, 28.) Се була одна велика ціль єго житя; все иньше стоїть на другім місци і під-ряджене тамтому. Се було для него їдою і напит-ком, творити волю Божу і кінчити єго діло. Власне “я”, власні потреби не мали нічого спільного з тим ділом. Так повинні і всі иньші, які беруть участь в ласці Христа, бути готовими на яку-будь жертву, щоби і другі, за яких Христос пішов на смерть, дістали частину того небесного дарунку. Вони все зроблять, щоби поліпшити світ, підчас коли вони в нїм живуть. {DDX 97.2}

Сей дух є плодом правдивого наверненого серця. Скоро хто прийде до Христа, тоді зродить ся в єго серцю бажанє, сказати й другим, якого знаменитого приятеля найшов він в Ісусі; така спа-саюча і освячуюча правда не може остати в серцю самотною. Коли вберемо ся справедливою Хри-ста і коли переймемо ся святою радостію єго духа, тоді о тім не зможемо замовчати. Скоро ми побачимо доброту Бога, коли відчуємо єї, тоді мусимо і другим про те розповісти. Як той Филип, коли найшов Спасителя, так будемо й ми запрошувати й других, прийти до него. Ми будемо старати ся показати їм притягаючу силу Христа, невидимі річи будучого світа. Ми будемо горячо бажати, вступити в сліди Ісуса, Ми схочемо, щоби і другі виділи те ягня, “що бере на себе гріхи світу.” (Йоан. 1, 29.) {DDX 98.1}

Бажанє, об ”явити другим Божі благодати, принесе багато благодатний і нам самим. Се було й Божим заміром, коли дав нам участь в ділі спа-сеня. Він дав людям першеньство,

бути учасниками его Божескої природи і жадає за то, щоби ми его благодати рознесли між своїх ближних. Се є найвисшою почесністю, найбільшою радістю, яку міг дати Бог людям. Ті, що є учасниками в ділі спасеня, в ділі любови, ті стануть найближчими Сотворителеви. {DDX 99.1}

Бог міг дати посольство євангелія, все своє діло любови ангелам до виконаня; він міг найти иньші способи, щоби виконати свій замір. Але в своїй безконечній, невимовній любові хотів він нас зробити з Христом і ангелами своїми співро-бітниками, щоби й ми брали участь в роздаваню благодатий, радости і духовного вивисшеня, що випливають з сего діла повного самовідреченя. Через співучасть Христових терпінь стаємо єму чимраз ближшими. Кожде самопожертвоване для других скріпляє духа доброти в серцю добродітеля, звязує его тіснійше із Спасителем світа, “котрий задля вас з’убожів, будши багатим, щоби ви убожеством его збогатились.” (2. Кор. 8, 9.) Лише, коли ми так будемо виконувати Божі заміри нашого сотвореня, може бути наше жите благословенним. {DDX 99.2}

Коли станеш до роботи, як і повинен ученик Христа, тоді пізнаш потребу глибокого досвіду і більшого пізнаня в божеских справах і будеш жаждуший праведности. Ти будеш в молитві бороти ся з Богом і твоя віра укріпить ся; душа твоя буде насичувати ся з криниці спасеня. Покуси і боротьби будуть тебе гнати до слова Божого і до молитви. Ти піднімеш ся в ласці і пізнаню Христа і назбираєш багато досвіду. {DDX 99.3}

Дух, некористного для себе, діланя для других дасть тобі зміст і глибину твого житя, стійність і милість твому характерови, подібно, як у Христа. Такий дух принесе тобі супокій і щасте. Серце стремить до висшого, то нема вже в нім місця для лінивства і самолюбства. Ті, що розширяють християнські дари ласки, будуть рости і укріплять ся в ділах Божих. Вони дістануть ясну духовну свідомість, їх віра укріпить ся і вони піднесуть ся в могутности молитви. Дух Божий ділає в їх серцях і наслідок стичности з Богом оживляє тони гармонії в їх душах. Ті, котрі в безхосеннім для себе труді жертвують ся для добра иньших, стають певнійшими свого власного спасеня. Одинокий спосіб зростати в ласці Христа є той, що ми без жадної користи для себе робимо діло наказане Христом, що робимо все, що ми годні робити, щоби помочи тим, котрі тої помочі потребують. Сила виробляє ся вправою, а праця є першим услівем до житя. Всі ті, що старають ся жити в Христі, а самі не роблять нічого, і приймають тільки благословеня, що випливають з ласки Христової, шукають тільки поживи, щоби жити без роботи. Так у духовнім, як і в земскім світі приносить бездільність обезсилене, а в слід за тим і цілковитий занепад. Чоловік, що не хотів би рухати своїми членами, стратив би по якімсь часі свою силу до їх ужитку цілковито. Так само й християнин, що не хоче вправляти свої духовні сили, які надав єму Бог, не буде зростати в ласці Христовій, а до того втратить ще й свою питому силу. {DDX 100.1}

Церква Христова, призначена Богом на то, щоби приносити пропащій людскости спасене і ратунок. Єї призначенем є, принести цілому світу радістну вістку євангелія, а обовязком кожного християнина є, робити те саме. Кождий повинен старати ся, сповнити приказ Спасителя після своєї зручности і талану. Об’явлена нам любов Христова робить нас довжниками тих, які ще не знають нічого про таку любов. Бог дав нам світло не тільки для нас, але на то, щоби его лучі падали і на других людей. {DDX 101.1}

Як би визнавці Христа знали свій обовязок, тоді би тисячі їх голосили євангеліє поганьским землям, де тепер їх ледво по одному. Кождий, що не може особисто сего

робити, підпомагав би тому своїми средствами, своїм щирим бажанєм і своїми молитвами. І для спасеня душ в христянських землях працювало би ся з святійшою ревностию. {DDX 101.2}

Нам не треба йти в иоганські землі, нам не треба полишати вузкий круг своєї вітчизни, коли наші обовязки держуть нас дома, лише задля того, щоби трудити ся задля христянства. {DDX 102.1}

Ми можемо трудити ся для христянства в своїй родині, в домі, в громаді, в кружку наших товаришів і знайомих, ба навіть в наших інтересах. {DDX 102.2}

Спаситель наш перебув більшу часть свого земского житя в робітні столярській в Назареті, де він терпеливо працював. Услужливі ангели були навкруг Господа в его житю, в его відносінах до робітників і земляків, коли его ще ніхто не знав і не поважав. Спаситель сповняв так само своє посольство при виконуваню своїх простих робіт, як також при ліченю хорих і на розбурханих філях Галилейского моря. Так можемо й ми при найнижшій житевій становищу і при виконуваню найпростійших робіт все таки бути з Ісусом і для него ділати. {DDX 102.3}

Апостол Павло пише: “До чого кождий покликаний, братя, в тому нехай і пробуває перед Богом.” (1. Кор. 7, 24.) Діловий чоловік може так вести свої діла, щоби стати окрасою свого Господа своєю вірностию і совістностию. Коли він є вірним і праведним наслідником Христа, тоді об’явить він свою релігію у всіх своїх підприємствах, тоді об’явить своїм ближнім у всіх ділах духа Христового. Пильний і вірний робітник може стати подобієм того, що ходив за свого житя поєдинчого по горбках Галилеї. Діла кожного христянина повинні бути такими, щоби кожді, що поглянуть на них, були спонукані хвалити і прославляти свого Сотворителя і Спасителя. {DDX 102.4}

Богато відтягнули свої талани від услуг для Христа і звиняли ся тим, що другі мають ліпший дар і талант до того; вони думали, що лише дуже талановиті люди повніші посвятити свої услуги Богови. Богато думало навіть, що Бог тільки певних людей надарив такими талантами, а других виключив, тому сі не мають участи при трудах і при роботі а також і при заплаті. Але про се нема нічого в его притчі. Коли пан скликав слуг своїх дав кождому свою роботу. {DDX 103.1}

Навіть при виконуваню найнижших обовязків можемо служити в любові Господови. Коли любов Божа перебуває в наших серцях, тоді вона об’являє ся і в нашій житю. Святість Христа буде нас окружати, а вплив наш буде благодатний і підоймаючий духа. {DDX 103.2}

Не чекайте на добрі нагоди, або на надзвичайні дари, щоби почати діло для Бога. Не журіть ся тим, що світ про нас скаже. Коли ваше жите є свідоцтвом чистоти і праведности вашої віри і коли другі переконані, що ви їм радо хочете помочи, то й ваші заходи не будуть даремні. {DDX 103.3}

Найменьші і найбільшійші ученики Ісуса можуть стати благословенством для других. Можливо, що вони навіть не знають, чи творять щось доброго, але все-ж таки може від них виходять великі і глибокі струї благословенства; благословенні плоди їх діл невидимі аж до дня великого обрахунку. Вони не знають, або не чують, що творять щось великого, вони не журять ся про успіх своїх змагань. Вони йдуть спокійно вперед і виконують совістно свою роботу, яку Бог в своїй мудрости їм призначив — і жите їх певно не буде безхосенним. В їх власних серцях прибирає образ Христа більшого виразу; вони працюють в купі з Богом в сім житю і приготовляють ся до висшої праці і спокійної

радоги, що жде на них у вічнім житю. {DDX 104.1}

Глава 10—Пізнанє Бога.

Бог має багато способів, щоби нам об'явити ся і злучити нас тісно з собою. Голос природи відбиває ся безнастанно об наші змисли, отверте серце відчуває любов і славу Бога, які об'являються в его ділах. Няд'-слухуюче ухо може почути в природі голос Божий і зрозуміти его. Зелені поля, показні дерева, пучки і цвѣти, мандруючі хмари, росячий дощ, журкотливий потік, і велич і слава неба говорять до наших сердець і спонукують нас пізнати Сотворителя, що сотворив усе. {DDX 105.1}

Наш Спаситель переплітав завсїгда свої гарні небесні науки порівняннями з природи. Дерева, птахи, квіти в долинах, гори, озера і чудово прикрашений небозвід, як також всі пригоди в нашім щоденнім житю стоять в тісній звязи з словами правди, щоби тим самим стали его науки понятнійші, навіть серед страждань і скрут людского житя. {DDX 105.2}

Бог хоче, щоби его діти уміли цїнити его діла, щоби радували ся тихою, небучною величавостию, якою окрасив він нашу земску вітчину. Він сам любить красу, але передовсїм красу і чистоту характеру. Він бажав би, щоби ми плекали чистоту і покору, ніжну окрасу сьвіта квіток. {DDX 106.1}

Колиб ми тільки прислухались, тоді-б навчили нас діла Божої творчости багато дечого о надїї і покорі. Почавши від зірок, що в безвпиннім круженю в світових просторах держать ся через тисячі років приписаної дороги, а скінчивши на маленькій порошок, всі повинують ся волі Сотворителя. Бог журить ся за все і піддержує все, що сотворив. Він держить в своїх руках безчисленні сьвіти вселенної а підчас того журить ся і за потреби малого воробця, що безжурно цвірінькає свої звичайні пісні. Коли чоловік бере ся до щоденної роботи, коли молить ся, коли іде на відпочинок і коли пробуджує ся другого ранку; коли богач бенкетує у своїй палаті і коли нуждар кличе дітий до бідного обїду — все се видить Бог і над усім сторожить догляд небесного Отця. Нема одної сльози, про яку би Бог не знав, нема одної усьмішки, яку би Бог не запримітив. {DDX 106.2}

Колиб ми се справді вірили, тоді-б зникли всі наші непотрібні турботи. Ми-б не мали в житю розчаровань, мп-б несли свої жури і турботи з по-мочию Бога, який не скаржить ся на труд і на працю, який ніколи не чує ся умученим під їх тя-гаром. Ми-б мали радісний, душевний спокій, як ніколи перед тим. Коли любуємо ся любостию і красою землі, то подумаймо на той будучий сьвіт, де нема гріха ні смерти, де нема ні знаку клятьби. Уявіть собі вітчину спасених і подумайте собі, що вона буде ще богато гарнійшою, ніж собі чоловік представити в силі. В ріжнородних дарах, які маємо від Господа в природі, бачимо лиш дуже маленький відблиск его величі. Є написано: “Чого око не виділо, ні ухо не чуло і що на серце чоловікови не зійшло, то наготовив Бог тим, що люблять его.” (1. Кор. 2, 9.) Поети і учені можуть багато говорити про природу, але християнин може радувати ся і любити ся красою землі, бо він добачує у ній діло Отця, бо він пізнає в кожній квітці, в корчи, у дереві Єго любов. Ніхто не може докладно зрозуміти значіня гори і долини, ріки і озера, коли не добачує в них виразу Божої любови до людей. Бог говорить до нас дбайливим діланем і тво-ренем, як також виливом свого духа на наше серце. З нашого щоденного житя, з свого окруженя, з щоденних перемін можем черпати знамениті науки, коли тільки наше серце хоче їх прийняти. Псаломник співає в своїй

похвальній пісні про дбайливу діяльність Бога: “Земля повна доброти Господа.” (Псал. 33, 5.) А на другім місці каже: “Хто мудрий, той замітить ті речі; і зрозуміють милості Господні.” (Псал. 107, 43.) {DDX 107.1}

Бог говорить до нас своїм словом. В нім ви-являє ся ще яснійше его божественний характер, его діла для людей, его велике діло спасеня. Перед нами розкрита історія пророків і патрархів і других съвятих мужів з давен давна. Вони були люди “подібні нам страстями.” (Яков 5, 17.) Ми видимо, що і они так само як ми бороли ся з розчарованями, підпадали покусї, але знову піднімали ся і через ласку Божу виходили витязями з бо-ротьби. Коли се бачимо, тоді зростає у нас бажане праведности. Коли читаємо о чудових досвідах, які сї мужі робили, коли дізнаємо ся о світлі, любови і благословеньству, якими вони могли радувати ся, коли читаємо о ділах, які вони робили за помочию даної їм ласки, тоді запалює ся в нас той самий дух, що був у них, полумінь святого одушевлення в наших серцях; в нас родить ся бажане, стати їм подібними і рівно з ними ходити в Бозі. {DDX 108.1}

Ісус каже про старий завіт: “той свідкує о мені”, (Йоан 5, 39.) так свідкують о Спасителеви, на котрого звертали ся всі наші надії, як на вічне жите. Ціле Святе Письмо говорить про Христа. Від першої звістки о сотвореню: “І без него не стало ся нічого, що стало ся”, (Йоан 1, 3.) аж до послідного обіту: ”І ось я прийду хутко” (Одкр. 22, 12.) читаємо про его діла і чуємо голос его. Коли хочете пізнати Спасителя, то шукайте в Святім Письмі. Наповніть ціле своє серце Божими словами. {DDX 109.1}

Вони є животворною водою, що погасить вашу пекучу жагу; вони є живим хлібом з неба. Ісус каже сам: “Як не їсте тіла Сина чоловічого і не пете его крови, не маєте життя в собі.” (Йоан 6, 53.) А зараз потім говорить він: “Слова, що я говорю вам, се дух і жите.” (Йоан 6, 53.) Наші тіла ростуть і досягають після того, як ми їмо і пемо; і як у природнім порядку річний, так само і в духовому: те, що ми приймаємо в себе і над чим роздумуємо, додає нашій духовній природі силу і могутність. {DDX 109.2}

Навіть ангели бажать прослідити діло спа-сеня і се буде змістом похвальної пісні через без-конечні тисячі літ вічности. Чи-ж не варт воно тепер старанних розсліджувань? Неописана мило-сердність і любов Ісуса, жертва, яку він приніс за нас, вимагає від нас як найбільше поважного і докладного розсліджуваня. Ми повинні-би більше роздумувати о прикметах нашого Спасителя і за-ступника і о его призначеню — всі ми, що віримо у него, що він нас спасе. Коли ми звернемо свою увагу так важним небесним справам, тоді любов і віра наша будуть кріпшати; наші молитви стануть Богови більше милими, бо все більше і більше пересякнуть вірою і любовію. Вони стануть зрозумілими і поважними. Наше довіре до Ісуса буде зростати, а наше щоденне пересвідчене о его чудесній силі, виратувати всіх, які просять его о ратунок, стане богатшим. Коли оглянемо совершенність нашого Спасителя, тоді охопить нас бажане цілковитого обновленя наших сердець у образ его чистоти. Наші душі будуть жадні, стати подібними тому, кого ми почитаємо. Чим більше будуть наші думки звертати ся до Христа, тим більше будемо про него говорити і другим і проповідувати его съвітови. {DDX 109.3}

Біблія писана не тільки для учених, — але противно, она призначена для народа. Великі пра-вди благодати, потрібні до спасеня, є ясними, як съвітло сонця у полудне. Ніхто не попаде в облуду і не зблудить з правої дороги хочби вони були і такими, що слухають свого власного осуду замість ясно об’явленої Божої волі. {DDX 110.1}

Ми не повинні спускати ся на то, що кажуть другі люди про біблію але ми повинні самі

дослід-жувати Божі слова. Коли будуть другі за нас ду-мати, то на тім потерпить наша власна енергія і спосібности. Наші благородні духові сили не будуть зростати і стратять силу розуміти Божі слова, коли не будем їх вправляти в досліджуваню великих справ. Але, коли возьмемо під докладну розвагу всі місця в біблійі, коли будемо над ними роздумувати, коли будемо порівнувати писанє з писанєм, а духовне з духовним, тоді наберем розуміня для спасаючих правд. {DDX 110.2}

Нічо не надає ся ліпше до того, щоби скріпити наш розум, як роздумуванє над сьвятим письмом. Ніяка книжка не в силі так піднести наші думки, скріпити духовні сили, як глибокі, благородні правди біблійі. Як би роздумовано над Божим словом так, як повинно би ся роздумувати, то найшлоби ся межі людьми такий високий степень образования, благородности характеру і витревалости в замірах, як рідко коли. З скорого читаня сьвято письма дуже мала користь. Неоден може прочитати цілу біблійю з початку до кінця а не зрозуміє ні єї краси, ані глибоких, захованих скарбів єї. Докладне роздумуванє над одним місцем письма так довго, доки не зрозуміємо его змісту і Божого заміру спасеня і відкупленя, є багато вартнійше, як поверховне перечитуванє не знати кілько сторін без ціли і без науки для себе. Майте біблійю все при собі. Читайте єї при кожній нагоді; старайте ся кілька уступів з неї навчити ся на память. Навіть, коли ідете дорогою, можете прочитати собі оден або другий ви сказ і думати над ним. {DDX 111.1}

Без докладного досліджуваня, без сьвятого роздумуваня не можемо дійти до правдивої мудрости. Деякі місця сьвятого письма такі ясні, що неможливо їх не зрозуміти; але є багато иньших місць, яких зміст відразу не зрозумієш. Тоді треба порівнювати одно місце з другим; старанне досліджуванє і сьвяте роздумуванє, отсе головні услівя. Але таке роздумуванє приносить богату користь. Так, як гірник відкриває глибоко під поверхнею землі укриті жили золота, так той, що слідить за скарбами Божих слів, найде важні правди, яких по верховний читач не добачує. Коли розважимо в серцях слова Божого духа, тоді по-течуть вони, як ріки з жерела житя. {DDX 112.1}

Біблійю не повинно ся ніколи читати, не змо-вивши молитви. Заки розтворимо єї, повинні ми просити осьвяченя сьвятого Духа, а воно дасть ся нам. Коли Натанаїл прийшов до Христа, Спаситель сказав: “Ось справді Ізраїлтянин, що в йому підступу нема.” Натанаїл спитав: “Звідкіля мене знаєш?” Відповідь була така: “Перш ніж Филип покликав тебе, як був єси під смоківницею, бачив я тебе.” (Йоан. 1, 47. 48.) Ісус видить нас ще й тепер, коли молимо ся до него, коли просимо его о посьвяченє, щоби пізнати докладно правду. Ан-гели з країни сьвітла стануть провідниками тих, що з покорюю просять Божої помочи. {DDX 112.2}

Дух Божий підносить і славить Спасителя. Він хоче показати нам Христа в чистоті і праведности і его спасенє. Ісус каже: ”Бо з мого прийме і звістить вам.” (Йоан. 16, 14.) Дух правди є одиноким учителем божої правди. Як високо цінить Бог рід людский, коли дав за него свого єдинородного Сина на смерть а Духа свого дав людям, щоби був їм завсїгди товаришом, провідником і учителем! {DDX 113.1}

Глава 11—

Високе право першеньства молитви.

Бог говорить до нас через природу, через об'явлене свого слова, через провидіне, як і через діяльність свого Духа. Але сего не досить; ми мусимо ему розкрити свої серця. Щоби мати справедливе духовне жите, треба нам жити в справдішній злуці з нашим небесним Отцем. Хоч би наші серця й чули ся до него притягненими, хоч би его милосерде і благодати стояли перед нашими очима і хоч би ми їх подивляли, то се ще це значить в повнім значіню слова, що ми стоїмо з ним в тісній сполуці. Щоби бути з Богом в єдності, мусимо в орудках нашого щоденного життя з ним радити ся. {DDX 114.1}

В молитві ми відкриваємо Богови свої серця, як приятелеви, не тому, що Богови треба конечно сказати, що ми є і чого нам треба, але на те, щоби нам було можливо прийняти его в свої серця. Молитва не приносить Бога до нас, але нас до него. {DDX 114.2}

Коли Христос ходив ще по землі, учив він учеників своїх, як треба їм молити ся. Він навчав їх, щоденні свої потреби предложувати Богови і всі свої журби скласти на него. Обіцянка, що він їх просьби і молитви вислухає, є також певного обітницею і для нас, {DDX 114.3}

Ісус сам молив ся дуже часто за часу свого побуту між людьми. Наш Спаситель взяв наші злидні і наші немочі на себе і щоби для свого житевого завдання одержати потрібної сили, молив ся він щиро до свого небесного Отця о підпору і поміч. У всіх справах є він для нас взірцем, він став ся братом в наших немочах, “спокушуваний всюди, як і ми”, але безгрішний і тому не лякав ся лихого, терпів муку і болі серця в грішному світі. Его чоловічество застерегло собі потребу і високе право першеньства молитви. В зносінах із своїм Отцем відчував він відряду і потіху. Коли Спаситель людского роду, Син Божий, відчув по-требу молитви, о скілько більше повинні відчуті єї ми, немічні і грішні люди, о скілько щирійше і постійнійше мусимо ми молити ся до Бога! {DDX 115.1}

Небесний наш Отець чекає, щоби на нас роз-лити повноту своїх благодатий. Ми маємо перше право черпати і пити безпереривно з керниці без-межної любови. Чи-ж се не дивно, що ми так мало молимо ся ? Бог завсїгди радий і готовий вислу-хати щирю молитву своїх найменших дітій, а все-ж ми виявляємо тільки неохоти, висказати перед Богом свої потреби. Що-ж би собі могли подумати ангели небесні побачивши бідне, безпомічне, підчинене спокусї людство, котре, помимо того, що серце Боже в своїй безконечній любві шукає его і завсїгди готове вислухати его просьби, так мало молиться, і мимомого так мало має віри? Утіхою ангелів є служити Богови, а роскошию, перебувати близко него. Найбільшою їх радостію є, бути з ним в тісній звязи; — але діти сего світа, які так дуже потребують помочи, яку їм може дати оден лише Бог, здаєть ся, є вдоволені і без світла его Духа і без спільного пробування з ним. {DDX 115.2}

Тих, що занедбують молитву, окружає темрява лихого. Спокуса, яку шепче їм Сатана до ух, намовляє їх до гріха; причини треба шукати в тім, що вони з права першеньства молитви не робили жадного ужитку. Чому-ж діти Божі мають бути так повздержливими з своїми молитвами, коли молитва є ключем у віруючій руці, який може одімкнути скарбниці неба, де заховані безчисленні скарби і богацтва незлічимі Всемогучого? Без не-перестанних молитв і пильних старань виставляємо себе на небезпеку — стати

недбалими і збочити з правої дороги. Наш противник старає ся нам ставити все перепони на дорозі до престолу ласки, щоби ми через щирю молитву і віру не стали учасниками ласки і могутности і не ставили опору спокусі. {DDX 116.1}

Під певними услів'ями можемо сподівати ся, що Бог вислухає наші молитви. Одна з перших умовин є, щоби ми почували і пізнавали конечність его помочі. Та-ж він приобіцяв: “Я бо вилию води на жадібне і пушу потоки на то, що висхло.” (Іс. 44, 3.) Ті, що голодують і бажають справедливости, що мають сердечне бажане до Бога, повинні бути о тім переконані, що Бог заспокоїть їх бажане. Але серце мусить бути насамперед відкрите впливови Божого Духа, нїм воно прийме Божі благодати. {DDX 117.2}

Наша велика потреба є вже сама доказом, що говорить за нас промовистим способом. Ми мусимо вперед шукати Господа, нїм ще він зможе для нас се зробити. Але він каже: “Просіть, то й дасть ся вам.” (Мат. 7, 7.) А він “що свого Сина не пощадив, а за всіх нас видав его, хиба-ж з ним і всего нам не подарує?” (Римл. 8, 32.) {DDX 117.1}

Коли ми маємо зло в серцю і служимо якомусь певному гріхови, то Господь не вислухає нас; лише молитву каючого ся і пригнітеного серця завсїгди вислухає він. Коли все свідоме зло направить ся, можемо ми й о тім бути пересвідчені, що він вислухає наші просьби. Наша власна заслуга ніколи не припоручить нас ласці Божій; лише гідність і праведність Христа спасе нас; кров его очистить нас. Але ми мусимо сповнити услів'я прийнята за Божих дітей. {DDX 117.2}

Інша прикмета молитви є віра. “Бо хто при-ходить до Бога, мусить вірувати, що він єсть, а хто его шукає, тих вїй нагороджує.” (Євр. 11, 6.) Ісус сказав до своїх учеників: ”Усе, чого молячись просите, віруйте, що одержите, і буде вам.” (Марк. 11, 24.) Чи-ж ми памятаємо слова его? {DDX 117.3}

Обезпека его безгранична; а той, що дав обіт-ницю, є щирий і вірний. А коли ми й не одержимо зараз того, о що просимо, то все таки віруймо, що Господь чує нас і наші просьби вислухає. Ми часто попадаємо в блуд і короткозорість, що про-симо часто таких річий, що нам не принесли би жадної користи. Отець наш небесний в своїй любові вислухає наші молитви і дає нам якраз те, що нам конечно потрібне, те, чого би ми самі сердечно бажали, як би ми освітлені Духом Святим могли пізнати правдивий стан кожної річи. Коли-ж би наші молитви були на око й не вислухані, то все таки повинні ми сильно держати ся обітницї. Час вислухання прийде напевно і ми получимо благодати, які нам найбільше потрібні. Але-ж се є нахабність, коли ми числимо на вислухане молитов, так, як би ми собі бажали. Бог є надто мудрий, щоби міг зробити помилку; він занадто добрий, щоби не дати щирим і отвертим душам того, чого вони потребують. Тому уповайте спокійно з легким серцем на Бога, навіть і тоді, як би ваші молитви не вислухало сейчас. Станьте твердо на обітницї: “Просіть, то й дасть ся вам” і уповайте на ню. {DDX 118.1}

Коли ми радимо ся страхів і сумнівів, або хочемо пізнати всі тайни, нїм ще маємо правдиву віру, тоді наші труднощі будуть все більшими. А коли відчуємо нашу безпомічність і неміч, і саме такими, якими ми є, прийдемо до Бога і повіримо ему все, котрий всі річи знає найліпше, що знає всі свої сотворіння і всіми рядить після свого розуму і волі, тоді він певно почує наш крик болю і освітить наші серця. Щира і сердечна молитва приверне нас до споуки з серцем Вічного і Без-конечного. Коли ми на хвильку не можемо мати явного доказу на те, що Спаситель в любові і спів-чуттю прихилиє ся до

нас, то се так і є. Ми може й не моглиб почути єго явної близькості сейчас, то все таки спочиває єго рука в любові і сердечній милости на нас. {DDX 118.2}

А коли виблагаємо від Бога ласку і благодать, то наші серця мусять бути пересяклыми також духом любови і прощення. Як-же-ж можемо молити ся: “і остав нам довги наші, як і ми відпускаємо довжникам нашим” (Мат. 6, 12.) а все таки в серцях наших держати ворожнечу? Коли-ж ми очікуємо вислухання своїх молитов, то мусимо прощати так само і иньшим, як ми сподіємо ся відпущеня своїх гріхів. {DDX 119.1}

Витревалість в молитві є услівем вислухання. Ми мусимо що дня молити ся, зростати у вірі і набирати більше досвіду. Ми мусимо придержувати ся молитви (Римл. 12, 12.) і з висказами подяки чувати в ній. (Кол. 4, 2.) Петро упоминає вірних: “Будьте отсе мудрі і тверезі до молитв.” (1. Пет. 4, 8.) Апостол Павло упоминає: “У всім най будуть ваші просьби в молитві з подякою звісні Богови.” (Фил. 4, 6.) В посланію Юди стоїть: “Але ви, мої любі, зростаєте вашою вірою найсвя-тійшою і в Духови Святому моліть ся, і хороніть себе в любові Божій. (Юда 20, 21.) Безнастанна молитва є безпереривною злукою душі з Богом, так, що жите походяче від Бога розливає ся в на-шім житю, а знов з нашого жита чистота і святість відпливає назад до Бога. {DDX 119.2}

Пильність і витревалість в молитві конче по-трібні; най вас ніхто в тім не спиняє. Зі всіх своїх сил держіть ся злуки з Христом Ісусом в своїм серцю. Користайте з кожної нагоди до молитви, де би вона й не оказалась. Такі, що справді бажають злуки з Богом, будуть точно відвідувати зібраня до молитви, будуть вірно сповняти свої обовязки і пильно і ревно збирати всі можливі благодати. Вони вихісиують кожду нагоду, щоби лучі небесного світла їх освічували. {DDX 120.1}

Ми повинні молити ся також в крузі родиннім, а передовсім не занедбувати молитви в комірці; се особливо дає жите нашій душі. Наші душі ніяк не можуть зростати і дозрівати, коли ми занедбуємо молитву. Молитва в кружку родиннім і на зборах ще не вистарчає. Примісти серце своє в самоті і тишині перед всевидюче і все переглядаюче око Бога. Молитва в комірці дійде лише до ух того, що вислухає молитви. Жадне иньше цікаве ухо не сміє почути сих просьб. В тихій молитві чує ся душа вільною від всіх єї окружуючих виливів, вільною від роздратована і зворушеня. Тихо і спокійно, але й горячо і щиро повинна твоя мо-литва вносити ся до Бога. Цілющо і тривало буде ділати вилив, що походить від того, котрий бачить затаєне, котрого ухо для молитов завсїгди отверте тим, що молять ся з глибини свого серця. В поединчій, діточій вірі держіть ся душа сполуки з Богом і одержує лучі божеского світла, що дає силу і витревалість в боротьбі проти Сатани. Бог є нашою силою на все а все. {DDX 120.2}

Моліть ся в комірці; при вашій щоденній роботі і занятю підносіть часто свої серця до Бога. Так поступав з Богом Енох. Неначе дорогоцінне кадило підносять ся сі молитви до престола ласки. Сатана не зможе побороти того, котрого серце основане на Бозі. {DDX 121.1}

Нема недогідного часу ані місця, щоби не можливо молити ся до Бога. Нічого не може нас від того здержати, щоби ми звертали свої серця в душі молитви до Бога. В гаморі і галасі уличнім, серед наших щоденних занять і орудок можемо до него молити ся і просити о єго Божу поміч, як се робив Неємія, коли прийшов з просьбою до царя Артаксеркса. Сердечну сполуку з Богом ми можемо плекати всюди. Двері нашого серця по-винні бути завсїгди отворені і завсїгди повинні ми запрошувати Спасителя: Прийди і пробувай небесним гостем в моім серцю! {DDX 121.2}

Най би нас окружало зіпсоване повітря, то ми не мусимо вдихати его тріло, ми можемо жити в чистім небеснім повітрі. Ми можемо перед нечистими жадами і грішними думками заперти щільно двері нашого серця, коли хочемо его взне-сти в щирій молитві до Бога. Ті, що держать свої серця на роствір помочи і благодати Божій, будуть знаходитися в святійшій повітрі, ніж то, що окружає нас на землі; вони будуть завсїгди в тісній злуці з небом. {DDX 122.1}

Ми мусимо мати яснійше понятє о Ісусі і повнійше зрозуміне для вартости вічних правд. Велич і красаота его святости мусить наповнити серця Божих дітий, а до сего мусимо молити ся о освітленє від Бога небесних річий. {DDX 122.2}

Звернім свої душі в гору, щоби Бог надїлив нас подувом свого Божого житя. Ми можемо дер-жати ся близько коло Бога, так що в кождім ненадїйнім покушуваню наші серця будуть до него так природно звертати ся, як квітка до світла сонця. {DDX 122.3}

Принесїть перед Бога свої журби, радости, потреби, побоюваня, все, що вас пригнічує і му-чить. Вашими тягарами він ніколи не буде обтя-жений; ви ніколи не змучите его. Він, що й волосє на ваших головах перелїчив, не є рівнодушним на потреби своїх дітий. “Господь милосердний і благий.” (Як. 5, 11.) Серце его зворушує ся на-шим горем і риданєм. Все, що тисне ваші серця, принесїть перед него. Нема нічого так тяжкого, чого би він не міг нести, бо він держить весь світ і панує над усіма. Нема нічого так маловажного, що для нашого спокою є потрібним, щоби він на то не зважав. Жадний уступ в житєвім досвіді не є таким темним, щоби его не можна роз’яснити. Нїяке положенє, в яким ми находимо ся, не є так трудним, щоби він не міг его залагодити. Нїяке нещастє не спаде на найнезначнійшого з его учеників, нїяка журба не буде мучити серця, нїяка радість не буде веселити нас, нїяка щира молитва не вийде з наших уст, щоби наш небесний Отець не завважав і не мав на тім жадного зацікавленя. “Він сціляє розбитих серцем і завязує рани їм.” (Пс. 147, 3.) Відношенє між Богом а каждою душою є таке любязне і щире, неначе би вже не було другої душі, за котру-б віддав свого улюбленого Сина. {DDX 123.1}

Ісус казав: “Просити-мете в імя моє і я кажу вам, що я просити-му Отця за вас; сам бо Отець любить вас, бо ви мене полюбили.” (Йоан 16, 26. 27.) А перед сим говорить він: “Я вибрав вас . . . щоб чого просити-мете в Отця імям моїм, дав вам.” (Йоан 15, 16.) Молити ся в імя Ісуса значить більше, як на початку або при кінци молитви згадувати імя его. Ми мусимо молити ся в розуміню і в дусі Ісуса, вірити в обітницї его, довіряти его ласці і сповняти волю его. {DDX 123.2}

Бог не жадає від нас, щоби ми були пустель-никами, або черцями і щоби ми зrekli ся і від-тягнули ся від світа, щоби присвятити себе его услугам, — ні! Наше жите повинно бути подібним до житя Христа. Хто лиш молить ся, а більше не робить нічого, той скоро перестане молити ся, або его молитви будуть лише на око молитвами. Коли люди відорвуть ся від суспільного житя, скоро відрубують ся від світа і перестануть на собі нести хрест житя, скоро залишуть працювати поважно для Бога і Содержителя, що з такою вірністю працював для нас, тоді й не мають вже за що молити ся і тратять охоту до побожности. Молитви їх стають особистими, вони тягнуть з них користь. Вони не можуть молити ся за потреби людства, за збудованє царства Христового, за свої сили до діла. {DDX 124.1}

Ми потерпіли би велику і тяжку втрату, як би в службі для Бога занехали право скріпляти ся разом з другими в молитві і заохочувати ся. Слова его утратили би на правді і силі, на

вазі і значіно для нас. Дух Божий перестав би осьвічувати наші серця, розбуджувати їх своїм освячуючим впливом і ми втратили би на силі духа. В зносінах між собою як християни втратили би ми багато на християнськiм співчутті до других. Хто лише для себе жиє, той не сповняє задачі, яку єму Бог порув. Правдиве і добре плеканє наших природних успособлень до товариского житя при-водить нас до тіснійшої злуки і сприяє розвиткови сили нашої до служеня Богови. {DDX 124.2}

Як би християни говорили між собою в своїх щоденних зносінах о любові Божій і о принадних правдах спасеня, тоді відсвіжили би ся їх серця і вони підкріпляли би ся більше між собою і потішали би ся. Коли ми що дня більше навчимо ся про нашого небесного Отця і що дня зробимо більше досвідів в єго ласці, тоді буде в нас живе бажанє, говориш все більше о єго любові, а коли так будемо робити, то наші серця будуть огріті і осьмілені. Як би ми більше думали о Ісусі і о нiм більше говорили, тоді би ми ліпше почули єго присутність. {DDX 125.1}

Коли би ми о Бозі думали так часто, кiлько маємо на собі доказів єго ласки, тоді наші думки повинні би були пробувати завсiгди в нiм; говори про него і прославляти єго було би нашою втіхою. Ми радо говоримо о тимчасових рiчах, бо нас вони більше обходять; говоримо про наших приятелів тому, що їх любимо, бо ми разом з ними ділимо ся як радощами так і журбою. Та ми маємо безконечно більшу причину любити Бога, ніж наших земских другів, а се повинно для нас бути цілком природною річю, займатися в своїх думках най-більше нiм, говорити о єго доброті і милосердію і прославляти єго чудну силу. Єго дорогих, ласкавих дарунків, якими він нас обдарував, наша любов і наші думки не повинні так домагати ся, щоби вже ми нічого не мали для Бога; вони повинні радше що дня вказувати на него і привязувати нас до нашого небесного Отця і Добродія путами любові і подяки. Ми занадто багато займаємо ся нашим нужденним земским житєм. Піднесім свої очі до отвертих дверей небесної святині, де побачимо в обличчю Христа світло і велич Бога, котрий “може і спасти до кінця приходячих через негодо Бога.” (Євр. 7, 25.) {DDX 125.2}

Прославляймо більше Бога “за милість його і чудеса його над синами людскими.” (Псал. 107, 8.) Наші молитви не повинні складати ся лише із просьб і прийнят, наші думки не повинні звертатись тільки на наші потреби, але ми повинні пам'ятати також про ті добродійства, які ми одержали. Ми ніколи не молимо ся за багато, але ми занадто скупі з нашими подяками. Що дня дістаємо ласкаві Божі дари, а як мало показуємо вдячності, як мало славимо єго за те, що він нам зробив! {DDX 126.1}

За старих часів заповів Господь синам Ізраїля, коли вони збирали ся до служби Божої: “І будете там їсти перед Господом Богом вашим і радіти у всiм, що робити будете руками вашими, ви самі і роди ваші, чим Господь Бог ваш поблагословить вас.” (5. Мойс. 12, 7.) З радістними, серцями, похвальними піснями і подяками повинні ми все робити для слави і хвали Бога, а не з смутком і журбою. {DDX 126.2}

Бог наш є любим і милосердним Отцем. Ми не повинні службу для него уважати тяжкою і трудною. Служити Богу і брати участь в єго ділі, се повинно бути нашою радістю і охотою. Бог не хоче, щоби єго діти, для котрих він приготував спасенє, поступали собі так, як коли-би він був острим і жорстоким майстром. Він є найліпшим приятелем їх і коли вони будуть єму служити, то можуть сподівати ся від него потіхи і благословеня, які наповнять їх серця щастєм і любовю. Бог хоче, щоби єго діти мали розраду в службі для него і щоби бачили в ній не тягар, а втіху. Єго сердечним бажанєм є, аби всі, що єму

служать і почитають его, мали з того як найкрасші думки о его провидінню і любови, щоби укріпили ся в своїй щоденній праці, щоби потім одержали ласку, чесно і вірно поступати у всіх річах. {DDX 127.1}

Ми мусимо прийти під хрест Ісуса. Распятый Христос повинен бути предметом нашого роздумували, нашої бесіди, нашої найсвятійшої втіхи. Ми мусимо завсїгди памятати на Божі благодати і коли ми вже раз пізнали его безмежну любов, тоді повинні радо доручати все тій руці, яку колись задля нас прибито на хрест. {DDX 127.2}

Наше серце зближає ся на крилах молитви до неба. В небі служить ся нашому Богови хвалою, звеличуванем і любими похвальними піснями і коли ми приносимо єму свою сердечну подяку, то наша служба Богови стає чимраз подібнійшою до служби небесних сил. “Хто з подякою жертвує, славить мене” (Псал. 50, 23.) — говорить Господь. Ото-ж, приступім всі з пошаною і радостію, з “подякою і похвальним співом” (Іс. 51. 3.) до нашого Сотворителя! {DDX 128.1}

Глава 12—Що робити з сумнівом?

Багато таких, що початкують ще в християнській вірі, мусять бороти ся з сумнівами о правдах єї. В біблїї є багато такого, що они не розуміють і що для них темне і неясне, а Сатана використовує се на то, щоби захитати їх віру в письмо, немовби оно не було обявленим словом Божим. Они кажуть: “Як мені пізнати правдиву дорогу до спасеня? Коли біблїя справді слово Боже, то як мені увільнитись від таких сумнівів проти неї?” {DDX 129.1}

Бог ніколи не жадає від нас, щоб ми вірили, коли не маємо достаточної підстави для віри. Єго суть, єго прикмети, правдивість єго слова доказана такими сьвідощтвами, які наш розум розуміти в силі; таких посьвідчень можна найти дуже багато. Але Бог не виключає можливість сумніву. Нам треба вірити на основі сьвідощтв, а не на основі доказів. Хто шукає сумнівів, той найде їх; але хто шукає від серця правду, той найде достаточні доказів, щоби на них оперти свою віру. {DDX 129.2}

Неможливо чоловікови пізнати єство і діла Безконечного. Навіть найбистрійшому умови, найбільше ученому чоловікови не відкриєть ся тайна, що окружає сьвяте єство. “Чи то ж ти зможеш умом збагнути Бога ? Чи зможеш Вседержителя до кінця прослідити? Таж він висший небес, — що ж ти вдїяти зможеш? глибше він всіх безодень, — що можеш зрозуміти?” (Йов. 11, 7. 8.) {DDX 129.3}

Апостол Павло каже: “О глибино богацтва і премудрости і розуму Божого! Як невідомі присуди єго і недосліджені дороги єго!” (Рим. 11, 33.) Хотяй каже ся: “Хмара і темрява кругом него”, то все таки “справедливість і суд — під валини престолу єго”. (Псал. 97, 2.) Ми можемо зрозуміти єго діло для нас і причини до того так далеко і докладно, що пізнаєм єго безконечну любов і милосерде та єго всемогучість. Ми пізнаємо тільки з єго замірів і бажань для нас, скільки нам треба. А передовсім треба нам спокійно звіритись руці Всемогучого і серцю єго, повному любови. {DDX 130.1}

Слово Господне і прикмети єго творця ста-влять перед нас такі тайни, яких ми звичайні смертельники не в силі докладно зрозуміти. Поява грїха на сьвітї, очоловіченє ся Христа, воскресенє і багато иньших подїй є за великими тайнами, щоби їх людский розум міг розяснити і докладно розуміти. Ми не маємо причини сумнівати ся о єго словах, коли не можемо розуміти тайни єго провідїня. В земнім сьвітї окружають, нас що дня тайни, яких ми собі пояснити не годні. Найменьші появи в житю є для нас нераз такими загадками, яких і найбільший мудрець не годен відгадати. Всюди бачимо чуда, яких поясненє пе-реходить наш розум. Як нам дивувати ся, коли і в духовнім сьвітї є тайни, яких нам не розгадати? Трудність лежить в немочі і в обмеженю людского духа. Дух Божий і Бог сам дав нам в сьвятім письмі досить доказів о єї божескім походженю і ми не повинні сумнівати ся о єго словах, не розуміючи всі тайни єго мудрости і піклованя. {DDX 130.2}

Апостол Петро каже, що в сьвятім письмі є багато написано “що тяжко зрозуміти, що неуки і неутверджені перекручують на свою власну по-гибіль. (2. Петр. 3, 16.) Отсими доказами висту-пали ті, що сумнівали ся, проти слова Божого; але мимо того, є се якраз сильним доказом про Боже натхненє біблїї. Якби она нам нічого більше не розказувала про Бога, як лиш то, що нам легко розуміти, якби ми могли поняти Божу величність і славу, тоді-б не мало сьвяте письмо того незбитого доказу про свій Божий почин. Якраз

величність і таємність єго писань повинні піднести віру в тім, що сьвяте письмо є справді словом Божим. {DDX 131.1}

Скромно і просто, приспособлена до потреб і бажань людского серця, вияснює біблія правди Божі, про які дивують ся і найбільше учені люди і в яких найпростійший і найбільшій чоловік може найти дорогу до спасеня. А все таке говорять сї правди, про такі далекосяглі і людский розум перевисшаючі річи, що мусимо їх уважати за натхнені Богом. Намір спасеня і відкупленя стоїть так ясно перед нашими очима, що кожда душа може легко пізнати, як повинна ступати у вірі до нашого Господа Ісуса Христа, щоби спасти ся тим способом, який назначив нам сам Бог. А всеж таки є між тими легкозрозумілими правдами і тайни, що закривають єго велич, тайни, які обезсилюють дух при роздумуваню над письмом, але які рівно-часно наповняють покорою і вірою того, що слі-дить за правдою. Чим більше він над біблією роз-думує, тим більше переконає ся він, що біблія — се обявлене слово Боже; і поклонить ся людский дух низше перед величностію божого обявленя. {DDX 131.2}

Признавши ся, що не можемо розуміти великі правди біблії, признаємо ся, що наш людский розум не вистарчає на то, щоби поняти вічні правди; признаємо ся, що ми люди, з людским, обмеженим понятєм не можемо розуміти замірів Всемогучого. {DDX 132.1}

Всі, що сумнівають ся і що не вірять, не при-знають слова Божого, бо не можуть єго поняти; навіть богато з тих, що кажуть, буцім то они вірять в біблію, не є певні в тім. Апостол каже: “Остерегайтесь, братя, щоб не було в кого з вас серце лукаве й невірне, та не відступило від Бога живого.” (Жид. 3, 12.) Добре є, роздумувати докладно над науками сьвятого письма і досліджувати “глибокостий Божих” (1. Кор. 2, 10.) о скілько они обявлені в сьвятім письмі. Хотяй, ”що втаєне, те належить Господеви, Богу нашому; що-ж відкрите, те наше і дітий наших по віки” (5. Мойс. 29, 29.) то все таки старає ся Сатана наші роздумуючі ду-ховні сили збаламутити. З роздумованя над біблійними правдами впливає певна гордість на себе; люди стають нетерпеливими і слабодушними, коли не можуть собі докладно витолкувати кожде місце в сьвятім письмі. Они уважають се за велике понижене, признати ся, що не розуміють Богом натхнених слів. Они не хочуть спокійно чекати, доки Бог обявить їм свої правди. Они гадають, що безпомічна, людска мудрість їх вистарчає, щоби розуміти сьвяте письмо; а тому, що не можуть єго поняти, не признають єго за сьвяте. Правда, що деякі теорії і науки, котрі уважано походячими з біблії, не основуються на сьвятім письмі, а стоять радше в суперечности з ним. Се стало людям причиною до сумніву і баламутства. За сї блудні науки не можемо обвннати слова Божого, а радше людей, що єго перекрутили. {DDX 132.2}

Як би сотвореним істотам було можливо на-брати зрозуміння о Бозі і єго ділах, тоді не істну-вало-би для них дальшого досліджуваня правди, ні дальшого розвитку розуму і серця. Бог не був-би для них більше найвисшим еством і люди не мали-б дальшого поступу, скоро би лиш досягнули найвисший ступень пізнаня і знання. Дякуймо Богу за те, що оно так не є. Бог безконечний; “в нім заховані всі скарби премудрости і розуму”. (Кол. 2, 3.) Хотьби люди вік-вічно слідили і учили ся, то ніколи не вичерпають скарбів єго мудрости, доброти і власти. {DDX 133.1}

Волею Божою є, щоби вже в сїм житю від-крила ся правда слів єго перед єго народом. Ро-зуміне їх можемо осягнути тільки через осьвячене сьвятого Духа, про якого говорить ся: “Так і що в Бозі, ніхто не знає, тільки дух Божий.” “Бо Дух усего досліджує, навіть і глибокостий Божих.” (1. Кор. 2, 11. 10.) Спаситель приобіцяв своїм уче-никам і

наслідникам: “Як же прийде той Дух правди, то проведе вас до всякої правди: бо з мого прийме і звістить вам.” (Йоан. 16, 13. 14.) {DDX 134.1}

Бог жадає від нас, людей, щоби ми вправляли свій розум. Наука Сьвятого письма так его скрі-пить, як ніяка иньша наука. Але треба стеречи ся, щоби нам не захотіло ся зробити наш розум, що підряджений немочам і людским хибам, до Бога подібним. Коли хочемо, щоб Сьвяте Письмо не було для нас неясним, то треба нам мати простоту і віру малої дитини, треба нам учити ся і просити помочи у Сьвятого Духа. Зрозуміне могучости і мудрости Божої, зрозуміне нашої безсильности, попяти велич его — повинні наповнити наші серця покорою; з тою самою пошаною святою, з якою ступаємо перед обличчя Бога, повинні ми відкривати его слова. Коли приступаємо до біблїї, то мусимо признати над собою високий авторитет і могучість, наші серця і розум мусять покорити ся Вічному. {DDX 134.2}

На око є багато трудних і неясних річий, які Бог роз’яснює тим, котрі старають ся порозуміти їх; але без проводу Святого Духа вони завсїгди перекручують Святе Письмо і толкують его несправедливо. Вони читають багато, а часто і без користи, ба навіть і на шкоду. Коли ми слово Боже відкриваємо без пошани і молитви, коли наші серця і думки не звернені до Бога, або не стоять в згоді із его волею, тоді наповняють нас сумніви, недовіре, а й саме читане в біблїї скріпляє нас тоді в нашім сумніві. Сатана держить тоді наші думки в своїй руці і поширює між нами фальшиве толковане Святого Письма. Як довго люди словом і ділом не будуть стреміти до того, щоби жити в мирі і спільности з Богом, доти будуть наражені на небезпеку — хоч би вони й як учені були — нерозуміти слів Святого Письма, а тоді небезпечно вірити їх виводам. Коли в Сьвятім Письмі будемо шукати тільки противорічностей і суперечностей, то ніколи не прийдемо до его духового зрозуміння. Нашим оберненим поглядом найдемо багато причин до сумніву і недовіря що до тих річий, які в дійсності зовсім поєдничі ясні. {DDX 135.1}

Хоч би й як дуже хотіли ми закрити правдиві причини нашого недовіря, то все таки в най-більших случаях є ними замилуване до гріха. На-уки і перестороги слова Божого противлють ся нашим гордим серцям, що полюбили гріх, а ті, що не слухають заповідий Божих, готові завше сумнівати ся о їх правді і повазі. Щоби прийти до правди, треба мати сердечне бажане і охоту, слу-хати єї. Всі, що студіюють біблїю в тім розуміню, найдуть в ній вистарчаючі докази, що вона є сло-вом Божим, і будуть черпати з неї таке зрозуміне правд спасеня, яке зробить їх здібними до спасеня. {DDX 135.2}

Христос висказує ся о тім ось як: “Коли хто хоче чинити его волю, знати ме про сю науку, чи від Бога вона.” (Йоан. 7, 17.) Замість допитувати ся і робити вигадливі закиди що до тих річий, які нам неясні, повинні ми вважати на світло, яке вже маємо, а тоді стануть вони нам ще яснійшими. Задля ласки Божої мусимо сповняти всі свої по-винности, які стали нам ясними, тоді будемо в силі розуміти і робити те, о чім тепер ще сумніваємо ся. {DDX 136.1}

Маємо оден доказ, що всім отвертий, як непросвіченим, так і найбільше просьвіченим: се до-каз досвіду. Бог запрошує нас усіх, щоби пере-конати нас о правді свого слова і своїх обітниць. Его запрошуване звучить: “Спробуйте і дізнайтесь, що Господь благий.” (Псал. 34, 9.) Замість спускати ся на слова других, повинні ми самі переконати ся. Господь обіцяв: “Просіть, то й одержите” (Йоан. 16, 24.) а его обіцянки сповнять ся. Вони завсїгди сповняли ся, вони не можуть обманювати. Коли приступимо близше до Ісуса і натїшимо ся его совершенною любовою, тоді всі наші сумніви щезнуть, а наша духовна

темнота зникне в світлі его присутності. Апостол Павло пише, що Бог “збавив нас од влади тьми і переніс у царство свого улюбленого Сина.” (Колос. 1, 13.) {DDX 136.2}

Кожний, хто прекрав ся від смерти в жите, може потвердити, “що Бог правдивий.” (Йоан. 3’33.) Він може посвідчити: “Я потребував помочи і найшов єї в Ісуса. Всяку потребу він залагодив і заспокоїв голод моєї душі. Біблія тепер є для мене об’явленем Ісуса Христа. Питаєш ся, чому я вірю в Ісуса? Бо він є моїм божеским Спасителем. Питаєш, чого вірю в біблію? Бо вона є голосом Божим до моєї душі.” {DDX 137.1}

Тоді будемо мати свідоцтво в своїх серцях, що Христос є Син Божий. Пізнаємо, що ми не слухаємо хитро видуманих байок. {DDX 137.2}

Петро наминає своїх братів: “Виростаєте в ласці і пізнанню Господа і Спаса нашого Ісус Хри-ста.” (2. Петро 3, 18.) Коли діти Божі виростають в ласці Божій, то будуть мати яснійше понятє слова Божого; в его святій правді побачуть нове світло і красу нову. О тій правді свідчить історія церкви по всі віки і свідчити ме до кінця світа. “Стежка праведних — се та зоря, що світить рано вранці і світить чимраз яснійше і яснійше аж до повного дня.” (Припов. 4, 18.) {DDX 137.3}

Вірою можемо заглянути на той світ, можемо взяти слово Боже яко запоруку за наш духовний зріст, можемо бути о тім переконаними, що его Божі прикмети злучать ся з нашими людскими, а кожда сила нашої душі вступає в сполуку з жерелом всего світла. Ми повинні тим тішити ся, що Бог вияснив нам в своїй мудрости всі річи, які були нам неясними, так, що ми найшли поясненя до того, чого ми передом не були в силі об’яснити собі; що тут, де ми передше бачили лише замота-ність і неясність, находить ся тепер як найкрасша і найдоскональша згода. “Бачимо тепер через дзеркало в загадці, тодіж лицем до лица; тепер пізнаю по части, тоді-ж пізнаю, як і я пізнаний.” (1. Кор. 13, 12.) {DDX 137.4}

Глава 13—Утіха в Бозі.

Діти Божі покликані за намісників Христа, щоби ставили перед очі своїм ближнім доброту і милосерде Боже. Як Ісус нам об'явив прикмети Отця, так щоби й ми об'явили Христа світови, що ще не знає нічого о его сердечній любови. “Як ти післав мене у світ, так я їх посилаю” — казав Ісус. “Я в них, а ти в мені, . . . щоби зрозумів світ, що ти мене післав еси.” (Йоан. 17, 18. 23.) Апостол Павло каже до учеників Ісуса: “Котрі то ви об'явлені, що ви посланіє Христове”, “котре знають і читають усі люди.” (2. Кор. 3, 3. 2.) В кождім з своїх дітий посилає Ісус світови лист. Коли-ж ви заступники Христа, то він пішле через вас лист до родини, до міста і на улицю, де ви живете. Тому що Ісус осів ся у вас, бажає він горячо говорити через вас з тими, що ще не знають его, що може й біблїї не читають, що голосу его не чують, який говорить з кожного слова, або не відчувають любови Божої, котра в его ділах об'являє ся. Коли ви справді ученики Хрпста, то вдасть ся вам привести їх до зрозуміння его доброти і наклонити їх, щоби любили Бога і служили єму. {DDX 139.1}

Християни призначені на те, щоби нести сьвітло дорогою до неба. Вони повинні кидати на світ відлиск того світла, яке одержали від Христа. Їх жите і їх характер повинні бути такими, щоби через них одержали і иньші правдиве зрозуміне Христа і служби для него. {DDX 140.1}

Коли-ж ми є правдивими наслідниками Христа, то повинні ми нашу службу для Бога оказувати так притягаючим способом, якою она є і справді. Християни, які в своїм серцю накопичують смутку і журби, котрі бурчать і нарікають, дають своїм ближнім фальшивий образ Бога і житя у Христї. Они збуджують вражїне, що Бог не хоче бачити своїх дітий щасливими, і складають тим ложне свідощтво проти нашого небесного Отця. {DDX 140.2}

Сатана тішить ся невимовно, коли удасть ся єму довести дітий Божих до невірства і розпуки. Отсе его радість, коли ми Богови не довіряємо або сумніваємо ся о его охотї і силї, нас снасти. Се для него розкошею, коли ми думаємо, що Бог хоче своєю батьківською опікою нам по шкодити. Се его діло, представляти нам Бога в таким світлі, якби він не мав для нас ніякого співчутя, жадного милосердия. Він перекручує правду у всім, що тичить ся Бога. Замість приймати Божу правду в себе, ми занадто часто думаємо на туманство Сатани і на обезславлене Бога, котрому ми не довіряємо і на котрого відказуємо. Сатана старає ся, наше релїгїйне жите зробити житем смутку; він пробує поставити его перед нас повним страждань і нарікань. Коли християнин має такий погляд на релїгїю, то тим попереє своїм невірством обман Сатани. {DDX 140.3}

Богато людей займають ся у своїм житю блудами, немочами, хибами і обманами і їх серця наповняють ся смутком і зневірою. Підчас мого побуту в Европі написала до мене сестриця, що вела таке жите, лист і просила мене о кілька слів заохоти. Ніч потім, коли я одержав єї лист, мав я сон. Я був десь в огородї а властитель его про-вадив мене через него. Я зривав квітки і насо-лоджував ся їх пахощами, як сестра, що менї на-писала листа і ходила враз зі мною, звернула мою увагу на погане бодяче, яке стояло на єї стежні. Тут она засумована стала і почала нарікати. Не йшла за своїм провідником доброю стежкою, але ходила кругом поміж терне і бодяче. “О”, нарікала она, “чи-ж не сумно се, що сей розкішний огород зарїс такими буранами?” Єї провідник відповів їй на се: “Не жури ся

тернем, оно тебе тільки клео і раниць. Рви рожі, лелії і гвоздички.” {DDX 141.1}

Чи-ж не назбирали і ви в житю таких досвідів ? Чи-ж не прожили і ви так розкішних хвиль, в яких серця ваші били ся радісно на зустрічу Духови Божому? Хиба не найдете і ви чудові і прекрасні спомини і досвіди, коли поглянете на то все, що вам трапляло ся в житю? Чи не находять ся Божі обітницї всюди на вашій житєвій стежці, немовби цвितучі квіти? Не хочете, щоб ваші серця наповнили ся утіхою, з причини їх красоти і величності? {DDX 142.1}

Терне і колючки будуть вас тільки ранити і справляти болі; коли ви їх збираєте і другим даєте, то зневажаєте не лише доброту Божу, але держите також і других далеко від житєвої дороги. {DDX 142.2}

Не добре, згадувати лиш смутні і гіркі спо-мини минувшости, думати лиш о кривдах і роз-чарованих в житю, говорити і нарікати, аж доки нас знеохота не переможе. Зневірена душа наповняє ся тьмою; она викидає сьвітло Боже з свого серця і кидає тїнь на житєву дорогу дру-гих людей. {DDX 142.3}

Дякуймо і хвалім Господа за ласкаві, ясні образи, які поставив нам перед очи. Зіставмо благодатні обіти єго так, щоб ми завсїгди мали їх перед очами. Син Божий, що лишає престол Отця і бере на себе чоловічество, щоби виратувати людий від власти Сатани; єго слава, котру виборов для нас відтворюючи людям небо і даючи нам глянути в царство божої величності; під’упавший людский рід, виратований від погуби, в котру нас вкинув грїх; ся хвиля, коли рід людский стане знов в злуці з Богом, коли очищений через віру в нашого Христа і Спа-сителя, пристроєний в праведність Христа і піднятий до єго престола, стане знов коло Бога, — се все каже нам Бог передумати. {DDX 143.1}

Коли не віримо в Божу любов і обітницї, тоді зневажуємо єго Святого Духа. Яке було-би почуванє матери, яка старає ся цілий вік помагати справам своїх дітїй, яка їм всіма способами догоджує, — якби діти нарікали на ню, що она не обходить ся з ними добре. Чи жаль не стисне єї серце, коли б діти сумнівали ся про єї материнську любов. Якби батькови було на серцю, коли-би єго власні діти зле про него думали? Що би думав наш небесний Отець про нас, якби ми не довірювала єго любові, яка спонукала єго дати на смерть свого єдинородного Сина, щоби ми могли одержати вічне жите. Апостол говорить о нїм: “Що свого Сина не пощадив, а за всіх нас видав єго, хиба-ж з ним і всего нам не подарує?” (Рим. 8, 32.) А всеж таки, кїлько то богато говорять, коли вже не словами, то певно своїми думками: “Для мене Бог сего не зробив. Він може любить других, але не мене.” {DDX 143.2}

Такі думки є шкодою для наших душ, бо кожде висказане слово сумнїву є запросинами для спокус сатани; воно скріпляє у вас нахил до сумнїву і услужних ангелів відгонить від нас. Коли сатана вас спокушує, то не висказуйте ані одного слова сумнїву або недовіря. Коли ви єго нашептїв будете слухати, тоді закрадуть ся до ваших сердець недовіря і бунтівничі думки. Коли даєте вираз своїм почуванням, тоді всякий сумнїв, що вискажете, подїляє не тільки на вас самих, але зернятка єго пустять корїне в иньших серцях і принесуть шкідливі плоди і не можна буде ставити опір впливови ваших слів. Може і вдасть ся вам виратувати ся від спокус і вирвати ся з пут сатани але другі, котрі вашим лихим впливом заразили ся, може бути не зможуть позбути ся невірства, яке ви вляли їм своїми словами. Якої-ж великої ваги є се, щоби ми говорили лише о тїм, що надає духовну силу і жите! {DDX 144.1}

Ангели спостерігають і чують, що ви говорите світови про свого небесного Отця. Най

лише той проводить вашими розмовами, хто заступає вас пред Отцем! Коли ви поздоровляючи подаєте кому-сь руку, то на устах ваших і в серцях ваших най буде хвала Богови; а се зверне і єго думки на Ісуса. {DDX 145.1}

Всі мають смуток, болі і горе, які тяжко зносити, на всіх приходять спокуси, яким трудно оперти ся. Не нарікайте, не скаржте ся на свої злидні перед своїми ближними. Поставте собі закон — не говорити ніколи ні слів сумніву ні пригноблення. Ви можете багато прислужитись до розвеселення життя других і до скріплення їх в своїх змаганнях словами надії і святої заохоти. {DDX 145.2}

Багато бодрих душ мучать ся і гірко споку-тують свої спокуси і їм недалеко до того — по-лягти в борбі із самими собою і з силою Сатани. Не знеохочуйте їх в їх тяжких боротьбах. Під бадьоруйте їх словами надії і потуги, які би їх на їх дорозі піддержували. А коли будете так посту-пати, тоді і від вас буде сияти Христове світло; “ніхто бо з нас собі не живе.” (Рим. 14, 7.) Наш вплив, який впливає від нас несвідомо, заохотить і скріпить і других, або знеохотить і віджене від Христа і Єго правди. {DDX 146.1}

Багато людей мають блудне понятє о житю і прикметах Христа. Вони гадають, що єму браку-вало теплоти і сонічного світла і що Ісус був за-надто поважний, строгий і не мав утіх. В богатьох случаях прибирає весь християньский досвід через такі темні образки мутний вигляд. {DDX 146.2}

Часто говорять, що Ісус плакав, але не зна-ємо, щоби він колись сміяв ся. Наш Спаситель був терплячим чоловіком. Смуток і журба були єму добре звісними, бо єго серце стояло отвором болям і журбам всіх. Але помимо того, що єго жите було житем самовідреченя і отїнене терпіннями і журбами, то все-ж таки не могли вони єго придусити. На єго обличу не було жадного виразу горя і зневіри, ані одчаю, воно було завсігди веселе і зовсім супокійне. Єго серце було глибоким жерелом життя, а куди би він й не пішов, всюди приносив мир, супокій і радість з собою. {DDX 146.3}

Жите нашого Спасителя дихало завше найглибшою і найсвятїйшою повагою, але ніколи мрачною задумою і злим настроєм. Жите тих, котрі беруть собі єго за примір, наповнить ся святими і поважними думками; вони будуть мати повне зрозуміне особистої одвічальности. Легкодушність зникне; о голосних забавах і роскошах не буде й бесіди, уста їх не вимовлять ані одного простацкогo, неприличного жарту. Релігія Ісуса Христа додасть житю супокою, подібного до тихих струй води. Вона не згасить світла утіх, не відбере веселої вдачі, не затемнить сонічного усмішку на устах. Ісус не на те прийшов у світ, щоби єму служили, а радше служити; а коли любов єго панує в наших серцях, то підємо за єго приміром. {DDX 147.1}

Як довго думаємо о немилостивім і неправеднім поступованю своїх ближних супроти нас, будемо видіти, що так їх любити не можливо. Але коли в наших серцях чудова любов і милосерде Христа, то той сам дух розіллеть ся і на иньших. Ми повинні любити і поважати один одного, не зважаючи на блуди і хиби, яких не можемо перевидіти. Треба плекати покору і зневіру в свої власні сили а також терпеливе зношуване болю. Се уба все наше вузке самолюбство, а нас зробить благородними і великодушними. {DDX 147.2}

Псалмист співає: “Уповай на Господа і чини добро; то будеш в країні жити і справді кормити ся.” (Пс. 37, 3.) (Англ. перекл.) Вповайте на Бога!. Кожний день має свої тягарі, турботи і трудности; як легко повинні відтак ми про них говорити! Кілько так званих скритих турбот вдирає ся до нас; як багато непотрібних страхів охоплює нас, як часто

давить нас вага і тягар наших журбот, що можна би думати, що ми не мали милостивого і любезного Спасителя, котрий завсїгди слухає радо наших просьб і щиро допогає у всякій нужді кожного часу. {DDX 147.3}

Є люди, що завсїгди живуть у страху і журбі. Що дня мають вони під руками докази Божої лю-бови, тїшуть ся ласкавими подарунками єго бать-ківскої опіки, але вони не добачують усіх сих бла-годатний. Думки їх спочивають завсїгди на неприємних річах, котрих приходу вони завсїгди побоюють ся. А най би й справді були труднощі, хоч малі і незначні, то роблять їх слїпими на багато річий, за котрі повинні вони бути вдячними, замість, щоби такі труднощі в житю звертали їх до Бога, одинокого жерела їх помочи, відлучають ся через то від Бога, що відкликують в своїх серцях несупокій і доріканя. {DDX 148.1}

Чи-ж ми тим робимо добре, що жиємо в таким недовірю? Чому маємо ми бути такими не-вдячними і недовірчивими ? Ісус Христос є нашим приятелем, ціле небо цікавить ся нашим гараздом. Ми не повинні допустити до того, щоби тягарі і клопоти щоденного житя непокоїли наші серця і запаморочували наш ум. А коли допустимо до того, то завсїгди щось таке знайдемо, що нас катує і мучить. Ми не повинні пробувати в самоті, яка нас нищить і з'їдає наше жите, але не допогає нам зносити наші тягарі. {DDX 148.2}

Най прийде на вас тяжка робота, най ляже перед вами сумна і темна будучність, най грозять вам утрати, — то не зневірюйтесь тим; складіть ваші турботи на Бога і майте тихе і смирне серце. Моліть ся о розум і мудрість, щоби ви з'орудували ваші справи в добрий спосіб, щоби тим оминути утрату і шкоду. Робіть, що в вашій силі, щоби, дійти до користних вислідів. Ісус обіцяв вам свою поміч, але лиш тоді, коли ви самі сповните свої обовязки. Коли ви спускаючи ся на небесного помічника, зробіте все, що могли, тоді можете глянути сміло в очи будучности. {DDX 149.1}

Не є се наміром і волею Бога, щоби єго діти ходили під тягаром журби. Але Господь наш нас не обманює. Він не каже нам: “Не бійте ся, на дорозі вашого житя нема небеспек.” Він знає, що є на ній багато спокус і небезпек і після того об-ходить ся з нами. Він не має заміру, вирвати нас зі світа грїха и лиха, але він вказує на поміч, яка нас не опускає ніколи. Він молить ся за своїх учеників: “Не молю, щоб узяв їх із світа, а щоб зберіг їх від зла.” (Йоан 17, 15.) “У світі горе мете мати, тільки-ж бодріть ся, я побідив світ”, — говорить він. (Йоан 16, 33.) {DDX 149.2}

В своїй проповіді на горі навчав Христос своїх учеників дуже принадними науками про ко-нечність, уповати лиш на Бога. Сї науки були призначені на те, щоби осмілити дітий Божих всіх часів і вони дані нам на науку і розраду. Спаситель вказує своїм наслідникам на небесних птахів, що безжурно співають свої пісні, бо “вони не сїють і не жнуть”, а все таки журить ся Отець небесний всіма їх потребами. Спаситель питає нас: “Чи-ж ви не лучші хиба від них?” (Мат. 6, 26.) Всемогучий опікун людей і звірят отворяє свою руку і накормляє всі свої сотворіня. Він не забуває за птиці небесні; він не вкладає їм поживу в дзюби, але клопоче ся їх потребами. Вони самі собі мусять збирати зернятка, котрі він для них розсіяв, вони мусять шукати материялу на будову гнізд, вони мусять самі годувати свої писклята. Вони забирають ся до роботи з похвальним співом, бо “ваш небесний Отець кормить їх.” “Хиба-ж ви не лучші від нпх?” Чи-ж ви, розумні істоти, не варті більше, як птахи небесні? Чи-ж Сотворитель і Содержитель нашого житя, що сотворив нас по образу і подобію своєму, не буде клопотати ся і нашими потребами, коли ми вповаємо на него ? {DDX 150.1}

Христос вказував своїм ученикам на польові квіти, що в різних барвах ростуть в своїй по-єдинчій красі і розцвітають, котру дав їм небесний Отець на ознаку своєї любови до нас людей. Він сказав: “Погляньте на польові лелії, як вони ростуть.” (Мат. 6, 28.) Краса і простота сих природ-них квіток о много перевишають пишноту і світ-лість Соломонової одежі. Чудова, розкішна одежа, яку може сотворити людска штука і зручність, не може рівнати ся з принадою і сіяючою красою квіток сотворених Богом Ісус питає: “Коли-ж Бог так з’одягає польове зіле, що сьогодні воно є, а завтра кинуть его в ніч, то чи-ж не красше ме з’одягати вас, маловіри ?” (Мат. 6, 30.) Коли Бог, небесний мистець, дав звичайним квіткам, що вянуть в однім дни, ніжні і ріжнородні барви, о скільки більніе буде він старати ся для тих, яких сотворив по своїм образу? Отся наука Христа є наганою для боязливих думок, журбам і сумнівам невіруючих сердець. {DDX 150.2}

Сотворитель хотів би радо бачити своїх синів і доньок щасливими, миролюбивими і послушними. Ісус каже: “Упокій оставляю вам, мій упокій даю вам . . . Нехай не трівожить ся серце ваше і не лякаєть ся.” (Йоан 14, 27.) А знов на иньшій місци говорить: “Се говорю вам, щоб радощі мої пробували у вас, тай щоб радощі ваші були совершенними.” (Йоан 15, 11.) {DDX 153.1}

Щастє, якого ми можемо добити ся з самолюбних принук, що не стоїть на дорозі обовязку, є непостійним, повне пригод і марне, воно щезає скоро і наповняє душу самотою і болем. А в службі Богови утіха і цілковите вдоволенє; християнин не ходить хисткими дорогами, не піддає ся марній гризоті, горю і розчарованим. Коли-ж ми і не зазнаємо в сїм житю утіх і радощів, то можемо радістно і певно глядіти в тамто вічне житеє. {DDX 153.2}

Але вже й тут на землі може християнин тішити ся сполукою з Христом; він сміє глянути на сяйво его любови і тішити ся безустанною радощію і потіхою его присутности. Кождий крок у житю провадить нас до тіснійшої злуки з Христом, дає нам глибше пересвідченє о его любови і провадить нас все близше до розкішної вітчини мира. Тому не відкидаймо свою надію на Бога, але радше маймо сильнійше довіре до него, як передше. “Аж доси помогав нам Господь.” (1. Самуїл 7, 12.) — і він буде нам помагати й до кінця. Погляньмо на пропамятні стовпи, як на доказ того, що Господь зробив для нас на нашу втіху і роз-раду і увільнення з руки ворога. Памятаймо на многі докази его ласки, якими обсипав нас; на сльози, які він обсушив, на болі, що він їх усмирив; на труди, які він усунув; на страх, що він розігнав; на потреби, про які він старав ся; на благодати, якими нас обсипав. Збираймо тому усю свою силу на прощі, які ще перед нами стоять. {DDX 154.1}

В боротьбі, що ще перед нами, мусимо очікувати нових, несподіваних трудів, але ми можемо дивити ся як на то, що за нами, так і на те, що ще прийде, і скрикнути: “Аж доси допомагав нам Господь.” — “І поки житя твого, поти буде сила твоя.” (5. Мойс. 33, 25. рівнолежна біблія.) Наложені на нас проби не перевишають нашої сили. Ото-ж робім, де маємо роботу, і вірмо, що й для сеї роботи дасть ся нам потрібну силу. {DDX 154.2}

Відтак в свій час брама неба отворить ся, щоби дозволити Божим дітям вступ, і з уст велич-ного Царя до їх ух донесеть ся голос, як най-красша музика: “Прийдіть до мене, благословенні Отця мого і наслідуйте царство приготованє вам перед початком світа.” (Мат. 25, 34.) {DDX 155.1}

Тоді привитаєть ся спасених в царстві, яке їм приготував Ісус. Товаришами будуть їм иньші, як на грішній землі; вони не будуть сходити ся з брехунами і почитателями

божків, з нечистими і невірами, а будуть товаришувати з тими, котрі побідили Сатану і гріх і дійшли з Божої ласки до совершенности. Кождий наклін до гріха, всяка недоскональність, яка липнула до них на землі, стала змитою Христовою кров'ю, а сяйво его величности, що о много більше перевисшає світло сонця, дасть ся їм тоді. Краса і досконалі прикмети Христа будуть ясїти від них з богато більшою силою і вагою, ніж уся зверхна пишнота. Як безгрішні істоти стануть вони довкола великого, ясного престола і мати муть участь в правах і величности з ангелами. {DDX 155.2}

Маючи на увазі сей преславний спадковий уділ, що его очікує, “що дасть чоловік в заміну за душу свою?” (Матей 16, 26.) Хоч би він був і бідним, все-ж таки має він скарб і почесть, чого не може ему дати світ. Спасена і очищена від гріхів душа, власними силами, має неперевишшиму вартість, зі всіма своїми благородними силами присвячена на службу для Бога. Радість і утіха па-нує в небі в присутности Бога і его святих ангелів над спасенем одної душі, — втіха, що лунає відгомонам в співанках і любих побідних піснях. {DDX 155.3}